

Cartea
Apocalipsa
Dezvăluită

© 2000, 2001 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională*. Toate drepturile rezervate.
.Scripturile în această broșură sunt citate din Traducerea Românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2005 Rick Myers, e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Roger Foster. Critici Editoriali: Scott Ashley , John Bald, Wilbur Berg, Jim Franks, Bruce Gore, Roy Holladay, John Jewell, Paul Kieffer, Tom Kirkpatrick, Graemme Marshall, Burk McNair, Darris McNeely, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty, Dean Wilson

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association

Cartea Apocalipsa: **Este Relevantă Astăzi?**

Este cartea Apocalipsa relevantă astăzi? Este posibil ca s-o înțelegem? Putem ști pentru cine a fost scrisă și de ce? Care este semnificația simbolurilor ei misterioase?

Cartea i-a lăsat pe cititori nedumeriți pentru aproape 2000 de ani. De a lungul secolelor a fost una dintre cele mai neînțelese și greșit interpretate cărți din lume. Și totuși nu trebuie să fie astfel.

Mesajul fundamental al cărții Apocalipsa este simplu. Promisiunea că Dumnezeu va institui pacea universală, prosperitatea și cooperarea pe întreg pământul imediat după reîntoarcerea lui Isus Hristos. Ne dezvăluie cum se va stabili această lume nouă și de ce nu va fi distrusă sau depășită de nici un alt mod de ordine de viață sau social.

Apocalipsa, de asemenea descrie o alianță de necrezut de înșelătoare cu entități politice și religioase internaționale puternice, care vor încerca să prevină ca domnia lui Isus să fie stabilită vre-odată.

Armele înspăimântătoare care s-au inventat și produs folosind tehnologia modernă sunt o indicație că timpul necazurilor teribile este cu mult mai aproape decât am crede. Națiunile au acumulat armamente mai mult decât este necesar ca să anihileze viața omenească de pe fața planetei. Națiuni dușmănoase obțin continuu capacitatea de a produce și folosi arme teribile de distrugere în masă.

Chiar mai înfricoșătoare sunt grupurile teroriste, care neputând să-și atingă țelurile lor prin arme convenționale, sau diplomație, au acces acum la aceste arme ucigătoare.

Respectați sfetnici de securitate internațională ne previn că pericolul unei arme nucleare fiind folosită de națiunile sau grupurile teroriste crește mereu mai mult. Armele nucleare sunt numai una dintre numeroasele modalități de distrugere în masă care se află la dispoziția teroriștilor fără scrupule.

Cartea Apocalipsa ne prezintă cu noutăți despre viitor și bune și rele. Ne dă ambele aspecte ale tabloului. Pe de o parte descrie îngrozitoarele unelte de distrugere care pot fi produse de tehnologia noastră avansată – și o omenire înșelată le va folosi – la sfârșitul acestei epoci. Dar de asemenea, ne dezvăluie cum Dumnezeu cel viu, Creatorul universului, va interveni ca să prevină anihilarea omenirii. Dezvăluie epoca minunată de pace și a unei lumi schimbate care va urma acelor zile teribile.

Noi avem nevoie să înțelegem descrierea lui Dumnezeu a ceea ce zace înainte – și ce înseamnă pentru tine. Tu trebuie să înțelegi cum poți să fi o parte a *noutăților bune* pe care El le dezvăluie despre viitor. Odată ce prinzi înțelesul mesajului Apocalipsei, și tu vei vedea că conține cel mai remarcabil mesaj de speranță scris vre-odată. Mesajul ei fundamental este clar și concluzia sigură.

Chei pentru **înțelegerea Apocalipsei**

Dece a fost scrisă cartea Apocalipsa? Primele cuvinte cu care începe cartea sunt: „Descoperirea lui Isus Hristos... la robul Său Ioan” (Apocalipsa 1:1). Aceasta înseamnă să dezvăluie, să descopere, să deschidă pentru înțelegere ceea ce altfel nu ar putea fi priceput. Totuși cea mai multă lume crede că această ultimă carte a Bibliei nu poate fi înțeleasă deloc – că limbajul și simbolurile ei sunt prea neclare pentru a avea sens.

Apocalipsa pune multe din profețiile mai timpurii ale Bibliei într-un context inteligibil și dezvăluie un cadru foarte necesar pentru profețiile privitoare la vremea de sfârșit. Realizează aceasta în parte prin folosirea simbolurilor și a limbajului figurat care se leagă direct cu unele din alte scrieri profetice ale Bibliei.

Spre exemplu, cartea profetică a lui Daniel folosește limbaj și simboluri asemănătoare. Multe din viziunile și figurile ei de vorbit sunt pe deplin explicate. Dar Dumnezeu i-a dezvăluit lui Daniel că înțelesul altora avea să rămână obscur în mod misterios până la vremea de sfârșit. Atunci, ele vor fi de asemenea înțelese.

Apocalipsa conține multe chei fundamentale pentru acea înțelegere, și cartea lui Daniel conține chei care să ne ajute să înțelegem cartea Apocalipsa.

Notează explicația profetului Daniel a uneia din viziunile sale: „Eu am auzit, dar n-am înțeles; și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?” El a răspuns: „Du-te Daniele! *Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului*” (Daniel 12:8-9 accentuarea adăugată peste tot).

Contrastează aceasta cu scopul lui Dumnezeu pentru cartea Apocalipsa. Dumnezeu Tatăl a dat profețiile conținute în cartea Apocalipsa Fiului Său, Isus Hristos. El I-a înmănat-o lui Hristos sub forma unui sul pecetluit cu șapte peceti (Apocalipsa 5:1). Dar, după cum Ioan – care a scris cartea sub inspirația lui Dumnezeu – ne spune în capitolul de încheiere, că un înger i-a poruncit specific: „*Să nu pecetluiești* cuvintele proorociei din cartea aceasta...” (Apocalipsa 22:10).

Ioan explică cum Dumnezeu Tatăl a dat cea mai mare parte din carte lui Isus Hristos sub forma unui sul sigilat cu șapte peceti. Atunci Isus *a rupt* pecetele acelea și *a deschis* sulul.

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?” Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici supt pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea...Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceti ale ei” (Apocalipsa 5:1-5).

Aici se află cheia înțelegerii cărții. Numai Hristos singur poate să descuie semnificația simbolurilor, a viziunilor și a descrierilor. Primul vers al cărții anunță că este „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu...” (Apocalipsa 1:1). Hristos îi dezvăluie înțelesul. El îi descuie pecetea. Dar cum o face El?

Doi factori sunt cruciali. Primul, cheile pentru descuiatul conținutului celor șapte sigilii trebuie explicate de Însuși Hristos în propriile Lui cuvinte.

Al doilea, Biblia ne spune că „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16). Deci ne putem aștepta să găsim clarificarea unora dintre simboluri din Apocalipsa în alte locuri în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Bazându-ne pe interpretarea consistentă a simbolurilor și limbajului figurativ propriu al Bibliei, noi putem avea încredere că înțelegerea noastră este bazată pe Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu în loc de propriile noastre opinii (2 Petre 1:20). În definitiv, știința dezvăluită este tot despre ceea ce este cartea Apocalipsa.

Amintește-ți că Dumnezeu i-a spus lui Daniel că unele dintre lucrurile dezvăluite lui în vise erau *sigilate*, ascunse până în vremea de sfârșit. Dar atunci El a adăugat: „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul, și nici unul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți (înțelepți) vor înțelege” (Daniel 12:10). La vremea de sfârșit Dumnezeu intenționează ca acei pe care El îi numește „pricepuți (înțelepți)” vor înțelege profețiile acestea.

Cine sunt cei înțelepți în vederea lui Dumnezeu?

Cei ce disprețuiesc concepția că Biblia este inspirată divin preferă să vadă simbolurile ei ca fiind contradictorii și confuze. Ei nu sesizează nici o valoare în ele. Pentru că ei își bat joc de ideea inspirației lui Dumnezeu, ei sunt orbi pentru înțelegerea profetică. Ei aleg să fie ignoranți la ceea ce Dumnezeu ne dezvăluie despre viitor (2 Petre 3:3-7).

Pe de altă parte, Dumnezeu ne spune că acei care Îl respectă și observă Poruncile Lui sunt cu adevărat înțelepți. După cum explică Scripturile: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; înțelegere bună este tuturor celor ce o fac pe ea” (Psalm 111:10 Biblia Ortodoxă Română). Biblia în versiunea Regelui James (King James Version) o spune astfel: „Frica (respectul profund) pentru Domnul, este începutul înțelepciunii; *o înțelegere bună* au toți cei care fac poruncile Lui.” Scripturile ne spun de asemenea că „mărturia Domnului este credincioasă, *înțelepțește pruncii*” (Psalm 19:7).

Cartea Apocalipsa ne dă multe din cheile care descuie înțelegerea profetică pentru că urmează cu credință principiul că *Biblia se interpretează singură pe ea însăși*. Deci numai cei care cred că Biblia este inspirată de Dumnezeu, și au încredere în ceea ce spune, vor fi capabili să înțeleagă semnificația a ceea ce este dezvăluit în cartea Apocalipsa.

Ceva din înțelegere a început încă din timpul apostolilor. Unul din scopurile declarate ale Apocalipsei a fost să dezvăluie servitorilor lui Dumnezeu „lucrurile cari au să se întâmple în curând” Apocalipsa 1:1. Deci unele aspecte ale Apocalipsei se aplică direct la Creștinii din ultimele zile ale Apostolului Ioan.

Hristos l-a instruit pe Apostolul Ioan să înregistreze (versul 19) (1) „Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut” .. viziunile (visurile) lui și simbolurile lor enigmatice; (2) „lucrurile care sunt” – informații privitoare la Biserica de atunci; (3) „și cele care au să fie după ele” – profețiile întinse departe în viitor.

Înainte ca noi să examinăm cheile pentru viitor avem nevoie să înțelegem circumstanțele în care i-a fost dată această carte profetică Apostolului Ioan.

Fondul politic și religios al Cărții Apocalipsa

În cadrul marginilor Imperiului Roman din antichitate, Creștinismul a început într-o perioadă de relativă pace. Împărații epocii au folosit în general o politică liberală de toleranță religioasă. Aceasta a dat la început posibilitate Creștinilor să propovăduiască departe și întins, înăuntrul și în afara teritoriului Romei.

Dar gradat situația s-a schimbat. Romanii au introdus, și au forțat, pe întreg cuprins al imperiului închinarea la împărat. Creștinii s-au aflat deodată într-o situație intolerabilă. Isus era Domnul lor, nu împăratul. Ei au înțeles că Scripturile interziceau închinarea la orice și la oricine în Dumnezeu cel Adevărat și a Fiului Său., Isus Hristos. În curând, presiuni de necrezut au fost aduse asupra lor să participe în sărbătorile, jocurile și ceremoniile onorând ca pe o zeitate pe împăratul respectiv.

Refuzul de a participa la închinarea la împărat i-a pus în conflict direct cu autoritățile romane la toate nivelele ierarhiei. La vremea când Apocalipsa a fost scrisă unii Creștini fuseseră deja executați pentru credința lor. Antipas este citat ca un martir recent (Apocalipsa 2:13). Creștinii de pe peste tot, în special în Asia Mică, au întâlnit o varietate largă de batjocură și persecuție.

Creștinii erau acum adesea priviți ca un grup religios subversiv și potențial periculos. Roma privea învățăturile lor, despre un imperiu ce avea să vină și un nou împărat puternic, ca o amenințare la stabilitatea imperiului roman. De acum, împăratul Nero îi stigmatizase fals deja pe Creștini ca fiind autorii marelui foc al Romei. Viitorul lor le apărea de rău augur.

Apostolul Ioan, care se afla pe timpul acela în exil pe insula Patmos, lângă Asia Mică, a explicat că și el a suferit persecuții, că el a fost tovarășul lor „care sunt părtaș cu voi la necaz, și Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos” (Apocalipsa 1:9).

Ioan a înțeles bine presiunile pe care le îndurau ei. Totuși le-a amintit de scopul lor: Împărăția lui Dumnezeu. El a accentuat răbdarea și credința pe care trebuie ei s-o exercite ca să îndure opoziția și abuzul până când reîntoarcerea Mănuitorului avea să-i salveze permanent pe servanții Lui dela persecuții și să le acorde salvarea.

Acesta este contextul în care Isus i-a dezvăluit lui Ioan când și cum această persecuție satanică, răspunzătoare deja ,pentru asasinarea servanților credincioși și loiali, avea să fie oprită permanent. El a arătat că rădăcina problemei merge înapoi la începutul omenirii – la locul de naștere al epocii omului atât de plină de păcate și răutate omenească.

Cursul povestirii Cărții Apocalipsa

Cele șapte peceți

1. Decepția religioasă (Apocalipsa 6:1-2; compară cu Matei 24:4-5, 11. 23-25)
2. Război (Apocalipsa 6:3-4; compară cu Matei 24:6-7)
3. Foamete (Apocalipsa 6:5-6; compară cu Matei 24:7)
4. Boli epidemice (Apocalipsa 6:7-8; compară cu Matei 24:7)
5. Încercări și persecuții (Apocalipsa 6:9-11; compară cu Matei 24:8-12, 21-22)
6. Semne cerești (Apocalipsa 6:12-17; compară cu Matei 24:29)
7. **Șapte trompete**

1. Distrugerea vegetației (Apocalipsa 8:7)
2. Devastarea oceanelor și a vieții marine (Apocalipsa 8:8-9)
3. Devastarea râurilor și a apei proaspete (Apocalipsa 8:10-11)
4. Întunecarea soarelui, lunii și a stelelor (Apocalipsa 8:12)
5. Aflicțiuni omenești dureroase (Apocalipsa 9:1-12)
6. Distrugerii militare enorme (Apocalipsa 9:13-19)
7. Ultimele șapte plăgi (Apocalipsa 15:1; 16:1-21)

Armagedonul și întoarcerea lui Isus

Descrierea pe capitole a cărții Apocalipsa

Capitol	Cursul povestirii	Inseturi*
1	Introducere	
2-3		Mesagiu pentru cele șapte biserici
4-5	Preludiu-așezarea	
6	Primele șase peceți	
7	144.000 și marea mulțime	
8-10	Plăgile trompetelor	
11	Cei doi martori	
12		Biserica Adevărată
13		Cele două fiare înspăimântătoare
14		Cele trei mesagii
15-16	Ultimele șapte plăgi	
17.18		Biserica falsă
19	Reîntoarcerea lui Isus Hristos	
20	Mileniul	
21-22	Noul cer și noul pământ	

*Mai multe capitole din carte sunt inseturi. Deși cele mai multe capitole din carte curg într-un mod cronologic aceste capitole (inseturile) descriu evenimente și condiții de fond care nu sunt parte din cursul povestirii și se pot extinde peste câteva secole.

Arhi-înșelătorul

În Grădina din Eden primul om l-a întâlnit pe „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume” (Apocalipsa 23:9, Genesa 3:1).

Decepția diavolului a avut atâta succes încât cea mai multă lume ia în derâdere chiar și ideea că diavolul ar exista. Dar scriitorii Sfințelor Scripturi au privit existența și puterea lui ca o realitate fără dubiu. Ei îl dezvăluie ca o influență nevăzută în culisele răului și a suferințelor umane. Cartea Apocalipsa însumează efectul pe care îl va avea reîntoarcerea lui Isus Hristos. Ne dezvăluie că vechiul conflict dintre forțele binelui și cele ale răului va fi rezolvat. După cum am observat mai devreme în acest capitol, Ioan le-a spus primilor Creștinilor că Apocalipsa conține atât „Lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele” (Apocalipsa 1:19). Împlinirea ei profetică a început în zilele apostolului și se extind până în vremea noastră și dincolo de ea.

Ziua Domnului în profeție

Cele mai multe din viziunile lui Ioan se concentrează pe acel timp menționat de proorocii lui Dumnezeu prin toată Scriptura ca „Ziua Domnului,” de asemenea cunoscută și ca „Ziua Domnului Isus Hristos,” „ziua lui Hristos” și aici în Apocalipsa „Ziua Domnului” (Apocalipsa 1:10; compară cu Isaia 13:6; Ioel 2:31; Țefania 1:14; Faptele Apostolilor 2:20; 1 Corinteni 1:8; 2 Tesaloniceni 2:2).

Pavel a vorbit clar despre acest timp proorocit: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că *ziua Domnului* va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: „Pace și liniște” atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia Însărcinată; și nu va fi chip de scăpare” (1 Tesaloniceni 5:2-3).

Unii oameni asumă că atunci când Ioan a folosit fraza „*Ziua Domnului*” în Apocalipsa 1:10 el s-a referit la Duminecă. Dar contextul Apocalipsei arată clar că Ioan nu se referise la nici o zi a săptămânii în particular, dar la profetica Zi a Domnului menționată direct sau indirect în mai mult de 50 de pasagii în Vechiul și Noul Testament.

Cum explică *Comentariul Științelor Biblice* [The Bible Knowledge Commentary] : „Revelația lui Ioan a avut loc în „*Ziua Domnului*” în timp ce el [Ioan] era în *Spirit*. Unii au indicat că „*Ziua Domnului*” se referă la prima zi a săptămânii. Totuși, cuvântul „*Domnului*” este un adjectiv și această expresie nu este folosită niciodată în Biblie ca referință la prima zi a săptămânii. Probabil că Ioan se referea la ziua Domnului, o expresie familiară în ambele Testamente. El a fost proiectat înainte în sinea lui interioară în viziune, nu în trup, în acea zi viitoare a Domnului când Dumnezeu va turna judecata lui pe pământ” (John Walvoord și Roy Zuck, 1983, 1985, versiunea electronică, accentuat în original).

Presupunerea eronată că Ioan se referea la prima zi a săptămânii nu are nici un suport biblic. Singura zi a săptămânii, vorbind biblic, care ar putea fi chemată „*Ziua Domnului*” este ziua de Sabat sau sâmbăta, ziua a șaptea a săptămânii. Isus s-a referit la El Însuși ca „domn al Sabatului” (Marcu 2:28). Și prin profetul Isaia, Dumnezeu s-a referit de asemenea la ziua de Sabat „ca ziua Mea cea sfântă” (Isaia 58:13).

Isus nu s-a referit la nici o zi a săptămânii dar la vremea profetică care este subiectul primar al Apocalipsei. Ioan ne-a spus specific că ceea ce a scris el a fost profeție (Apocalipsa 1:3; 22:7, 10, 18-19). Deci, Ioan explică numai cum „în Spirit” – în viziuni inspirate în mod divine – el a fost transportat mintal în „*Ziua Domnului*” care va să vină.

Ziua Domnului este descrisă prin întreaga Scriptură ca un timp când Dumnezeu va interveni direct în afacerile oamenilor. Este timpul judecății lui asupra adversarilor Lui – asupra celor care sfidează corecția Lui și refuză poruncile Lui. Isus a dojenit aspru orașele din Galilea care au refuzat să-I audă mesajul deși ele fuseseră martore la minunile Lui: „De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi” (Matei 11:12).

Isaia a însumat succint Ziua Domnului: „Gemeți!” căci Ziua Domnului este aproape: *ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic!*” (Isaia 13:6).

Cine este obiectul pustiirii? „Iată, vine Ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu, și va nimici pe toți păcătoșii de pe el” (versul 9). Cum a explicat Ieremia: „...Această zi este a Domnului, Dumnezeului oștirilor: *este o zi de răzbunare, în care Se răzbună El pe vrăjmașii Săi*” (Ieremia 46:10).

Ia notă de descrierea profetului Țefania a timpului intervenției lui Dumnezeu: „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de *mânie*, o zi de *necaz* și de *groază*, o zi de *pustiire* și *nimicire*, o zi de *întunec* și *negură*, o zi de *nori* și de *întunecime*, o zi în care va răsuna trâmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și turnurilor înalte. Atunci voi pune pe oameni la strâmtoare, și vor bâjbâi ca niște orbi, *pentru că au păcătuit împotriva Domnului*; de aceea le voi vărsa sângele ca praful, și carnea ca gunoiul! Nici argintul, nici aurul lor nu vor putea să-i izbăvească, în ziua mâniei Domnului; ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării” (Țefania 1:14-17).

Notează cum descrie Ioan evenimentele extraordinare care urmează peceții a șasea a Apocalipsei: „căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine va sta în picioare?” (Apocalipsa 6:17). Imediat înainte de acesta, martirii servanții lui Dumnezeu sunt reprezentați simbolic vaitându-se din mormintele lor: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” (versul 10). Mai târziu, în această carte a profeției, un înger este trimis cu mesajul: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci *a venit ceasul judecății Lui...*” (Apocalipsa 14:6-7).

Atunci, aproape de sfârșitul cărții, Ioan dă mai multe amănunte despre venirea a doua a lui Hristos. Ele încep: „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și *El judecă și Se luptă cu dreptate*” (Apocalipsa 19:11).

Cu sute de ani mai înainte ca Ioan să scrie cartea Apocalipsa, proorocul Zaharia a descris reînțoarcerea lui Hristos: „Iată, vine *ziua Domnului...* Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalemului...jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate.

„Ci Domnul [Isus, proorocitul Mântuitor] Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalemului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miază noapte, iar jumătate spre miazăzi” (Zaharia 14:1-4). La sfârșitul bătăliei „Domnul va fi împărat peste tot pământul” (versul 9).

Din aceste Scripturi apare clară direcția principală a Apocalipsei. Descrie în simboluri vivide Judecata lui Dumnezeu în ultimele zile – și imediat înainte de venirea lui Hristos. El va supraveghea distrugerea finală a sistemului satanic numit Marele Babylon în Apocalipsă.

Problema reală: Cui să ne închinăm noi?

La centrul conflictului vremii de sfârșit se află o întrebare esențială: Cui i se va închina omenirea – Satanei sau lui Dumnezeu? Ia notă de orientarea religioasă a majorității omenirii: „Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: „Cine se poate asemena cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?”

Cât de întinsă va fi această închinare idolatră? „toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, dela întemeierea lumii, în cartea vieții...” (versul 8). Chiar și acum, aproape fiecare fără vrere „zace sub puterea celui rău” (1 Ioan 5:19, Biblia Ortodoxă Română) – „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9). Controlul direct al Satanei se va intensifica dramatic în vremea sfârșitului.

Totuși, omenirea nu este lăsată fără o avertizare. Ioan înregistrează viziunea unui înger: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vecinică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și ori căruia norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:6-7).

Dumnezeu ne trimite un mesaj clar prin cartea Apocalipsa: Se apropie momentul când El nu va mai tolera refuzul omenirii contra Lui sau închinarea ei a Diavolului. Sistemul idolatru de închinare Satanei trebuie șters de pe fața pământului mai înainte ca Hristos să înceapă domnia Lui ca Împărat al Împăraților.

Implorările poporului lui Dumnezeu au fost răspuse

Templul din Ierusalem a fost centrul de închinare la Dumnezeu al Israelului din antichitate. Prezența lui Dumnezeu s-a manifestat acolo (2 Cronici 5:13-14).

În cartea Apocalipsa Dumnezeu este adesea descris ca fiind așezat pe tronul Său în templul din ceruri (în antichitate a fost reprezentat de scaunul milei deasupra Arcii Legământului în partea cea mai sfântă a templului pământean). În timp ce îi privește pe îngeri dispensând unele dintre pedepsele finale descrise în carte, apostolul Ioan notează că: „din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!” (Apocalipsa 16:17).

Altă dată un înger îi spune lui Ioan: „Scoală-te și măsoară *Templul* lui Dumnezeu, *altarul* și *pe cei ce se închină în el*” (Apocalipsa 11:1). Înăuntrul acestui Templu Dumnezeu este descris ca primind rugăciunile slujitorilor Săi. „Apoi a venit un alt înger, care s-a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă, ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie” (Apocalipsa 8:3).

Ce fel de rugăciuni aude Domnul dela servanții Săi? „Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” (Apocalipsa 6:10). Apocalipsa dezvăluie circumstanțele sub care cei ce sunt adevărații închinători ai lui Dumnezeu vor avea rugăciunea pentru dreptate răspunsă în întregime.

Ioan îl citează pe Isus promițând slujitorilor Săi: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în *Templul Dumnezeului Meu*...Voi scrie pe el *Numele Dumnezeului Meu* și *numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalem*...” (Apocalipsa 3:10). Roata se va întoarce în sfârșit. Servanții credincioși ai lui Dumnezeu vor fi adevărații câștigători. Dumnezeu îi va răsplăti mult

pentru răbdarea și suferința lor, în timp ce așteptau ca El să împlinească promisiunile Lui și să le răspundă la rugăciuni.

Cum Dumnezeu intervine în afacerile lumii și își face vizibilă marea Lui putere națiunilor, adevărații lui ucenici sunt descriși în Biblie cântând plini de bucurie: „Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și *toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta*, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apocalipsa 15:3-4).

Aranjamentele de șapte a Apocalipsei

Un alt caracter remarcabil al cărții Apocalipsa este organizarea ei conform aranjamentelor de șapte. Numai primul capitol menționează șapte biserici, șapte lampadare de aur, șapte duhuri, șapte stele și șapte îngeri.

Evenimentele principale ale cărții sunt organizate sub șapte peceti, șapte trompete, șapte tunete și șapte cupe conținând ultimele șapte plăgi. De asemenea am întâlnit șapte lămpi de foc și un Miel cu șapte coarne și șapte ochi.

După aceea este un balaur dominând o fiară cu șapte capete și 10 coarne. Șapte munți și șapte regi sunt asociați cu căpățânile fiarei. Ce au în comun mesajele comunicate prin repetata folosire a numărului „șapte?”

În Biblie numărul șapte reflectă noțiunea de *desăvârșire*. Spre exemplu, șapte zile formează o săptămână completă. Dumnezeu a introdus această idee imediat după ce El a terminat crearea primilor noștri părinți omenești: „În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse” (Genesa 2:2-3).

Apocalipsa explică cum va aduce Dumnezeu completarea planului Lui magistral. Ea descrie schema în care partea profetică a planului este îndeplinită, în special în ultimele zile.

Reprezentarea desăvârșirii este de asemenea importantă în înțelegerea mesajului către cele șapte biserici din capitolele 1-3. Când comparăm aceste expresii simbolice din Apocalipsă cu imaginile din alte părți ale Bibliei, un tablou ne apare clar.

În Apocalipsă Dumnezeu dezvăluie servanților Lui o vedere succintă a celor mai importante lucruri care le vor afecta viețile lor, -- inclusiv dificultățile și recompensele -- până când planul Său pentru omenire este completat. Capitolele de încheiere (21-22) chiar dau celor drepti o vedere rapidă în caracterul relației cu Dumnezeu, și cu fiecare, pentru veșnicie. Dumnezeu accentuează caracterul perfect și complet al acestui rezumat profetic dezvăluit prin prezentarea aspectelor celor mai semnificative în modele de șapte.

Deși modelele biblice de șapte sunt simbolice prin aceea că ele reprezintă desăvârșirea, ele de asemenea au, de obicei, și o împlinire reală, literală. Spre exemplu, Dumnezeu i-a dat Faraonului din Egiptul antic un vis în care șapte vaci slabe au mâncat șapte vaci grase. Atunci, Dumnezeu a aranjat ca Iosif să explice Faraonului că visul a însemnat șapte ani de belșug agricol care aveau să fie urmați de șapte ani de foamete.

Dezvăluind această informație într-un vis Faraonului, Dumnezeu l-a inspirat să-l promoveze pe Iosif într-un rol important în Egipt. Iosif a fost atunci în poziție să adăpostească și să hrănească familia tatălui său – un trib mic destinat însă să devină națiunea lui Israel – în timpul anilor teribili de foamete. Dumnezeu a fost în controlul visului și al rezultatului lui.

În acelaș fel Dumnezeu poate să prezică rezultatul oricărui aspect al istoriei (Isaia 46:9-10). El îl poate de asemenea controla, aducându-l la îndeplinire după cum dorește (versul 10). El poate dezvălui cu acuratețe și precizie de neclintit amănuntele despre viitor. Deci noi nu trebuie să presupunem cu neglijență, așa cum o fac unii, că modelele de șapte din Apocalipsă au numai o valoare simbolică. Ele în general prezic evenimente reale și trebuie luate în mod serios.

Rolul sfinților

Când Ioan a scris Apocalipsa, Creștinii erau persecutați, de multe ori martirizați, cu aprobarea autorităților romane. Apocalipsa adesea contrastează nedreptățile epocii prin accentuarea rolului de guvernare viitor al Mântuitorului și al sfinților.

Acesta este un aspect important al Apocalipsei. Identitatea celor care vor avea controlul viitor al lumii este una dintre caracterele principale ale profețiilor.

La reîntoarcerea lui Isus Hristos noi aflăm că: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6). În capitolul final noi citim că servitorii credincioși ai lui Dumnezeu, fiindu-le dată viața eternă la înviere, „vor împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 22:5).

De asemenea este semnificativ unde Îl vor ajuta pe Isus inițial în rolul de guvernare: „Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5:10).

Chiar dela începutul începutului Apocalipsei Ioan vorbește de „Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului!” (Apocalipsa 1:5). După aceea Ioan le spune Creștinilor că Isus „a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!” (versul 6).

Le va fi dată servanților lui Dumnezeu, care au îndurat cu credință încercări și persecuții – în trecut și în viitor – autoritate reală în Împărăția lui Dumnezeu sub Hristos? Într-adevăr așa va fi. După cum apostolul Pavel le-a reamintit Creștinilor din Corint: „Nu știți că *sfinții vor judeca lumea?*” (1 Corinteni 6:2).

Notează dezvăluirea lui Hristos lui Ioan: „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani” (Apocalipsa 20:4).

Aceasta este numai o parte din viitorul de necrezut pe care Isus Hristos îl are plănuț pentru discipolii Lui credincioși – să trăiască și să domnească cu El pentru eternitate! Acum să aflăm ce a fost proorocit să se întâmple cu acei urmași adevărați ai lui Hristos de a lungul secolelor până la reîntoarcerea Sa.

Biserica lui Dumnezeu în Profeție

Pentru cine a fost scrisă cartea Apocalipsa? Primul vers ne spune: A fost inspirată de Isus Hristos „ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimetând prin îngerul Său la robul Său Ioan” (Apocalipsa 1:1).

Cu alte cuvinte, a fost scrisă pentru slujitorii lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu. Deci nu ar trebui să vină ca o surpriză că însăși Biserica este subiectul principal de discuție în primele trei capitole (Vezi „Care este Biserica?” pagina 13).

Isus a angajat Biserica Lui să fie „lumina lumii” (Matei 5:14-16). Aici în Apocalipsă El introduce simbolic șapte congregații specifice ale Bisericii ca șapte sfeșnice (Apocalipsa 1:12, 20).

Această imagine ne amintește de sfeșnicul, cu cele șapte brațe ale lui, din tabernacolul antic al Israelului și mai târziu în templu (Exodul 25:37; Zaharia 4:2). Acum, Dumnezeu privește Biserica însăși ca templul Lui spiritual (Efeseni 2:19-22).

Cum șapte reprezintă desăvârșirea, aceste șapte sfeșnice par să descrie un tablou *succint* al Bisericii lui Dumnezeu. Pavel ne explică cum Biserica este un trup (1 Corinteni 12:12-13; Efeseni 4:4). Totuși, are multe congregații și membri răspândiți prin toate națiunile. Deci, aceste șapte adunări specifice de credincioși se pare că reprezintă efectiv *totalitatea* Bisericii.

Ar părea probabil că profețiile Bisericii din Apocalipsa 2 și 3 au înțelesuri și aplicații multiple. După cum a scris una dintre autoritățile cărții Apocalipsa:

„A fost o oarecare dezbatere privitor la semnificația teologică a acestor șapte biserici. Este evident, cum acolo erau multe biserici aflate în zona în care se găseau aceste biserici, că Dumnezeu a selecționat în mod divin șapte și numai șapte, și nu a trimis mesajele la alte biserici care s-ar fi presupus să fie mai importante...”

„Acolo se aflau dela cca cinci sute la o mie de orașele în provincia din Asia în primul secol, unele dintre ele mai mari decât orașele Tiatira și Filadelfia, și fără-ndoială că un mare număr dintre ele au avut biserici Creștine...Se înțelege că numărul bisericilor trebuie să fie limitat la șapte cum acesta este numărul desăvârșirii sau al universalității în Scripturi, dar fără-ndoială că au fost și alte principii care au determinat selecția.

„În primul rând, fiecare biserică a avut nevoie de un anumit mesaj, și starea spirituală a fiecărei biserici a corespuns precis cu exortația care i-a fost dată. Alegerea bisericilor a fost guvernată și de faptul că fiecare biserică a fost într-un fel oarecare normativă și a ilustrat condiții comune în bisericile locale din acea epocă precum și prin întreaga istorie de mai târziu. Mesajul celor șapte biserici deci, a incorporat admonestări potrivite unor biserici în multe tipuri de nevoi spirituale.

Împreună cu mesajul pentru Biserici au fost exortații care sunt personale în caracter constituind instrucțiuni și avertizări pentru Creștinul individual. Deci fiecare dintre mesaje, cum

a fost dat Bisericii, se sfârșește cu o exortatie personală începând cu fraza „cel care are urechi să audă.”

„Mulți comentatori cred că în aditie acestor implicații vădite a acestor mesaje cele șapte biserici reprezintă dezvoltarea cronologică a istoriei bisericii din punct de vedere spiritual. Ei notează că Efesul se pare să fie caracteristic perioadei apostolice în general și că progresul răului atingând apogeul în Laodicea pare să indice starea finală de apostazie a bisericii...Ordinea mesajelor pentru biserici se pare să fie selecționată divin ca să dea profetic mișcarea principală a istoriei bisericii” (John Walvoord, *Dezvăluirea lui Isus Hristos* [The Revelation of Jesus Christ], 1989, pp. 51-52).

Desigur, mesajul în general este că Isus Hristos dezvăluie țările dominante și slăbiciunile Bisericii atât în zilele lui Ioan cât și de a lungul veacurilor. El a spus clar fiecărei congregații, „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul” (Apocalipsa 2:7). El dezvăluie ce se pare să fie un tablou cuprinzător al viitorului Bisericii Sale. În mijlocul celor șapte candelabre reprezentând Biserica Lui până la sfârșitul epocii curente, El apare cu toată Măreția Lui de Conducător și Mare Preot (Apocalipsa 1:13; Efeseni 4:15; Evrei 8:1-2).

Răspunzând persecuției intense a Bisericii din acea vreme, Hristos îi asigură pe servanții Lui credincioși că suferința lor nu este zadarnică. Și El a suferit persecuție și moarte. Așa că El le reamintește: „Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților [mormântul]” (Apocalipsa 2:10).

Și atunci El îi îndeamnă: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2:10).

La acel moment în timp, adevărații discipoli ai lui Hristos erau un trup persecutat și descurajat. Lor le era dor de reîntoarcerea lui Hristos cu putere și glorie ca să-i judece pe dușmanii lor și să stabilească Împărăția lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie cu disperare de încurajare și doreau o înțelegere mai bună a ceea ce le pregătea viitorul.

Ei aveau nevoie de asemenea să fie puși înapoi pe linia spirituală dreaptă și îngustă. Aceasta a fost exact ce a făcut Hristos pentru ei prin această carte. În timpul acela de adversitate extremă, instigată direct de Satana, Hristos i-a dezvăluit lui Ioan schema evenimentelor viitoare amintindu-le servanților Lui credincioși la ce se așteaptă El dela ei.

Ce este Biserica?

Multă lume are o concepție greșită despre ce înseamnă cuvântul *biserică*. Mulți îl egalează cu o clădire. Dar prin toată Scriptura, *biserica* și *congregația* se referă la *oameni*, niciodată la o clădire. Biserica este compusă din oamenii chemați să-L urmeze pe Hristos. Acest grup este numit colectiv „trupul lui Hristos” (1 Corinteni 12:27; Efeseni 4:12). Este un corp de credincioși transformați spiritual, nelimitat la un anumit local, organizație sau denominație.

Dicționarul Biblic Holman (The Holman Bible Dictionary), în articolul său „Biserica” explică fondul cuvântului *biserică*:

„Biserica” este traducerea cuvântului grec *ekklesia*. Folosirea termenului grecesc mai înainte de apariția bisericii Creștine este important pentru că două curente de înțelesuri decurg din istoria folosirii lui în înțelegerea bisericii Noului Testament.

„Prima, termenul grecesc care esențial înseamnă „*chemați afară*” a fost în mod obișnuit folosit ca să indice o adunare de cetățeni a unui oraș grec și a fost astfel folosit în Faptele Apostolilor 19:32, 39. Cetățenii care erau foarte conștienți de situația lor privilegiată peste sclavi și necetățeni erau chemați la adunare de un crainic și se ocupau...cu chestiuni de interes comun. Când primii Creștini s-au înțeles că ei constituiau o biserică, nu există nici un dubiu că ei s-au considerat ca fiind *chemați afară* de Dumnezeu prin Isus Hristos pentru un *scop special* și că situația lor era privilegiată prin Isus Hristos (Efeseni 2:19).

„Al doilea, termenul grec a fost folosit mai mult de o sută de ori în traducerea grecească a Vechiului Testament folosit în mod obișnuit în vremea lui Isus. Termenul ebraic (*qahal*) înseamnă simplu

„adunare” și poate fi folosit într-o varietate de feluri, referindu-se spre exemplu la o adunare a proorocilor (1 Samuel 19-20), a soldaților (Numere 22:4), sau a poporului lui Dumnezeu (Deuteronom 9:10). Folosirea termenului în Vechiul Testament, referitor la poporul lui Dumnezeu, este importantă pentru înțelegerea termenului „biserică” în Noul Testament.

„Primii Creștini au fost evrei care au folosit traducerea greacă a Vechiului Testament. Pentru ca ei să folosească o desemnare proprie care era obișnuită în Vechiul Testament pentru poporul lui Dumnezeu dezvăluie înțelegerea lor a continuității care leagă Vechiul și Noul Testament. Primii Creștini, Evrei și Ne Evrei, s-au înțeles ca fiind poporul lui Dumnezeu care S-a dezvăluit pe Sine în Vechiul Testament (Evrei 1:1-2), ca adevărați copii ai Israelului (Romani 2:28-29) cu Avraam ca tatăl lor (Romani 4:1-25), și ca poporul Noului Legământ proorocit în Vechiul Testament (Evrei 8:1-13).

„Ca o consecință a acestui fond larg de înțeles în lumea Greacă și a Vechiului Testament, termenul „biserică” este folosit în Noul Testament pentru o congregație locală de *Creștini chemați afară*, ca „biserica lui Dumnezeu care este în Corint” (1 Corinteni 1:2), și de asemenea pentru întregul popor al lui Dumnezeu, ca în afirmația că Hristos este „căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui” (Efeseni 1:22-23).

Pentru a înțelege mai bine cum Biblia definește și descrie Biserica, te rugăm să ceri copia gratuită a broșurii *Biserica pe care a clădit-o Isus* [The Church Jesus Built] sau coboar-o de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm.

Evaluarea lucrărilor și a credinței

Fiecare congregație etalează propriul ei mănunchi de caracteristici. Dar în cadrul acestor șapte adunări sunt virtuți și probleme comune pe care toți Creștinii din toate generațiile ar trebui fie să le emuleze fie să le evite. Aceste mesaje arată clar că unele congregații și membri individuali ai Bisericii conțineau deja deficiențe spirituale serioase – unii chiar permițând Satanei să-i îndepărteze dela chemarea lor. Hristos distinge cu claritate lucrările spirituale a celor acceptabili Lui de lucrările celor care cochetau cu „adâncimile Satanei” (Apocalipsa 2:24).

El începe cu congregația în orașul Efes: „Știi faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta...” (Apocalipsa 2:2). În următoarele versuri Isus evaluează lucrările și credința fiecărei congregații. El îi complimentează pe membri pentru tăria lor. Dar El de asemenea folosește expresii „Dar ce am împotriva ta...” (versurile 4, 14, 20). El temperează laudele Sale cu cuvinte de avertizare.

El este deosebit de complimentar pentru cel care „stăruit în răbdare și ai suferit pentru numele Meu și nu ai obosit” (versul 3, Biblia Ortodoxă Română). El face remarcă: „...Și toate Bisericile vor cunoaște că „*Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima*”: și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui” (versul 23). El îi apreciază pe cei care „nu pot suferi pe cei răi” și „au pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși” (versul 2).

Notează promisiunile lui Hristos pentru cei ce sunt credincioși: (1) Lor li se va "da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” (2) Ei „nu vor fi vătămați de a doua moarte.” (3) Ei vor primi „un nume nou.” (4) Lor li se va da „stăpânire peste Neamuri.” (5) Ei vor fi „îmbrăcați astfel în haine albe.” (6) Vor fi stâlpi „în Templul Dumnezeului Meu.” (7) Lor li se va „da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21).

Aceste promisiuni, împreună cu alte asigurări similare în restul Apocalipsei trebuie să fi întărit și încurajat mult pe acei primi Creștini.

Istoricul Will Durant scrie: „Influența Cărții Apocalipse a fost imediată, profundă și de durată. Profețiile ei de mântuire pentru credincioșii loiali, și pedepsirea dușmanilor lor, a devenit subzistența unei Biserici prigonite. Teoria ei a mileniului a dat confort celor care deplângeau întârzierea lungă a venirii lui Isus Hristos. Imaginile ei vivide și frazele strălucitoare au intrat în vorbirea populară cât și cea literară a Creștinismului” (*Povestea Civilizației* [The Story of Civilization], Partea III, Cezar și Hristos, 1972, p. 594).

Lupta Bisericii cu Satana

Dar este o latură amenințătoare în evaluarea lui Hristos a Bisericii Sale. El se referă la influența activă a Satanei în atragerea membrilor Bisericii în societatea idolatră și plină de păcat din care ei abia scăpaseră: „Bisericii din Pergam” El îi spune, „Știi unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei” (Apocalipsa 2:12-13). El dezvăluie de asemenea că unii din Tiatira se rătăciseră în „adâncimile Satanei” (versul 24).

Învățători falși au pus o altă problemă. Congregația din Tiatira este dojenită pentru că a permis „ca Iezabela, femeia aceea, care se zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie, și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor” (versul 20). Congregația din Efes este de asemenea acostată de „cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși” (versul 2).

Congregația din Smirna suferă probleme din „partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci *sunt o sinagogă a Satanei*” (versul 9). Și Pergamosul îi are pe „niște oameni cari țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui

Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie.” El adaugă, “Tot așa, și tu ai câțiva cari, de asemenea, țin învățătura Nicolaiților, pe care Eu o urăsc” (versurile 14.15).

Celor mai mulți Creștini din orașul Sardis le spune, „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3:1). El adaugă, „Totuși ai în Sardes câteva nume, cari nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici” (versul 4). Cei mai mulți oameni din această congregație sunt Creștini numai cu numele.

Acelora din Filadelfia, „ai puțină putere” dar cel puțin au rămas credincioși (versul 8). Dar congregația din Laodicea este descrisă călduță, „nici rece, nici în clocot” (versul 16). Hristos le spune Laodicienilor: „...Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (versul 17).

Aceste multe referințe și avertizări ne spun că, din surse externe și dinăuntrul a însăși Bisericii lui Dumnezeu, se dezvoltă o formă coruptă de Creștinism prin influența diavolului și a unora dintre cei pe care îi înșelase el.

Petru avertizase despre această evoluție primejdioasă cu câțiva ani mai devreme când el scrisese: „În norod [vechiul Israel] s-au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, cari vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău” (2 Petru 2:1-2).

Satana a controlat și a manipulat o biserică apostată care a început să se travestească în Creștinism atât de departe înapoi cât au fost zilele apostolilor. Mesajele celor șapte biserici din Asia Mică se par să sugereze că un Creștinism fals este destinat să fie unul dintre instrumentele principale de decepție a Satanei în ultimele zile.

Dualitatea în Profetia Biblică

Declarațiile profetice se aplică uneori la mai mult de o singură împlinire, un principiu pe care noi îl vom numi „dualitate.” Un exemplu bun de dualitate este prima venire a lui Hristos pentru a face jertfa pentru păcatele noastre și a doua Lui venire pentru a domni ca Împărat al împăraților.

Asemenea teme duble sunt obișnuite în profetia Bibliei. Isus a făcut aluzie specific la dubla aplicație a unora dintre profetii în Matei 17:11-12. Întrebat despre profetia lui „Ilie,” care ar preceda venirea Mântuitorului (Maleahi 4:5), Isus a răspuns: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a și venit” (Matei 17:11-12).

Discipolii au înțeles că „Ilie” care venise deja a fost Ioan Botezătorul (versul 13). Însuși Hristos a explicat că Ioan, deja mort când Hristos a rostit aceste cuvinte, a fost numai prima împlinire a profetiei din Maleahi.

O altă profecie cu aplicație dublă este profetia lui Isus de pe muntele Măslinilor (Matei 24; Marcu 13; Luca 21), numită astfel pentru că el a dat-o pe muntele Măslinilor, privind peste Ierusalēm. Multe din condițiile descrise în această profecie au existat în zilele care au condus la asediul roman și la distrugerea Ierusalēmului în 70 A.D. Dar Hristos este foarte clar că condiții similare vor predomina cu puțin timp înainte de reînțoarcerea Sa.

Un alt exemplu de împlinire dublă este în referință la „Ziua Domnului” cum este în Isaia 13:6: „Gemeți! căci ziua Domnului este aproape: ea vine ca o pustiire a Celui Atotputernic!”

Versul 1 al aceluși capitol identifica perioada de timp ca aceea când Imperiul Babilonian a amenințat împărăția lui Iuda (Babilon a invadat Iuda și a capturat

Ierusalēmul în 587 B.C.), și acesta a fost situația când Isaia a scris că „ziua Domnului este aproape.

Totuși, el a menționat din nou Ziua Domnului în versul 9: „Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu, și va nimici pe toți păcătoșii de pe el.” Următoarele Lui cuvinte inspirate, totuși, arată că el a scris despre vremea sfârșitului:

„Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui, și luna nu va mai lumina. Voi pedepsi-zice Domnul-lumea pentru răutatea ei, și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași, și voi doborî semeția celor asupritori. Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat, și mai scumpi decât aurul din Ofir. Pentru aceasta voi clătina cerurile, și pământul se va zgudui din temelii, de mânia Domnului oștirilor, în ziua mâniei Lui aprinse” (versurile 10-13).

Noi trebuie să examinăm cu atenție contextul profetiilor ca să înțelegem semnificația lor și să discernem dacă profetia apare incompletă după prima ei împlinire. Este la fel de important ca să evităm citind dualitatea în pasaje care nu suportă o asemenea interpretare. Noi trebuie să avem mare grijă ca să deosebim corect dacă dualitatea este un factor în profetia aceea specială.

Noi ar trebui să înțelegem că virtual toate interpretările despre cum profetiile s-ar mai putea împlini sunt speculative într-o măsură oarecare. Adesea noi putem recunoaște împlinirea unei profetii numai după ce este în plină desfășurare sau a avut deja loc

Avertizări despre un Creștinism fals

Ideea unei religii apostate pozând ca Creștinism poate apărea șocantă. Dar Însuși Isus le-a spus discipolilor Săi că aceasta avea să se întâmple. Când ei L-au întrebat, „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3), El a declarat că impostori religioși vor veni în numele Lui. „*Băgați de seamă să nu vă înșele cineva,*” i-a avertizat El. “Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: „Eu sunt Hristosul!” Și vor înșela pe mulți” (versurile 4-5).

Această profeție a lui Isus a fost – și încă va fi – împlinită în două feluri. Primul, conducători religioși pretinzând să fie Hristos – proorocitul Mântuitor – se vor înălța și vor câștiga discipoli pentru ei înșiși. Al doilea, și cu mult mai răspândită, sunt cei care vin în numele lui Hristos, pretinzând să fie reprezentanții Lui spirituali și dar ale căror învățături sunt contrarii instrucțiunilor Lui și astfel conduc oamenii pe căi greșite.

Care, conform lui Hristos, vor fi consecințele acestei decepții? „Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor urî unii pe alții. Se vor scula *mulți* prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți” (versurile 9-11).

Creștinii credincioși au fost proorociți că vor deveni o minoritate distinctă și, în vremea sfârșitului, vor fi persecutați intens de o mult mai mare și cu mult mai puternică religie *falsă* care va pretinde că i se închină lui Hristos.

Prin toată cartea Apocalipsă această religie falsă, pozând ca adevărată religie, este prezentată ca având o influență de necrezut în epoca de sfârșit. Puterea aproape de neînchipuit care va fi prezentată de marele „profet fals” al Apocalipsei va fi unul din semnele principale că vremea sfârșitului este iminentă.

Isus a explicat că la vremea sfârșitului, „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa...Atunci dacă vă va spune cineva: „Iată, Hristosul este aici, sau acolo”, să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24:21-24).

Hristos dezvăluie servanților Săi că, chiar și în timpul vieții lui Ioan, Satana era deja în dezvoltarea versiunii corupte a Creștinismului. El recruta deja adepți dinăuntrul Bisericii pe care o fondase Isus (Poți citi istoria acestor două forme complet diferite de Creștinism, una credincioasă lui Isus și cealaltă înșelată de Satana, când vei cere copia ta gratuită a broșurii *Biserica pe care a clădit-o Isus* (The Church Isus Built) sau pe care o poți coborî de pe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Profețiile date de Hristos și apostolii Săi privitor la dezvoltarea unui Creștinism fals s-au întâmplat exact așa cum fuseseră prezise. Acest fals chiar și acum domină scena religioasă mondială – dar nicăieri pe aproape de extinderea pe care o va avea în anii ce vor veni.

Acum să examinăm de ce noi trebuie să avem încredere în celelalte profeții conținute în cartea Apocalipsa.

Autoritatea Divină a Cărții Apocalipsa

De a lungul anilor criticii au criticat inspirația cărții Apocalipsa pentru că forma ei literară este similară cu un grup de scrieri controversate cunoscut ca *literatură apocaliptică*. Acest fel de literatură a fost destul de obișnuit imediat mai înainte și în timpul epocii apostolice. Autori bine intenționați, îngrijorați de condițiile din vremea aceea (200 B.C. la 100 A.D.) au folosit adesea această formă de scriere ca să exprime opiniile lor de cum avea să se rezolve în final conflictul secular dintre bine și rău.

Scriitorii apocaliptici au împrumutat frecvent simboluri și alte imagini din profeții Vechiului Testament. Dar mult prea adesea ei exagerau și împodobeau materialul biblic ca să corespundă fanteziilor lor proprii. Sperând să dea teoriilor lor mai multă greutate și autoritate, ei atribuiau fals aceste scrieri proorocilor și personalităților remarcabile din trecut. Prin folosirea de pseudonime false, autorii dădeau scrierilor lor aparența de a fi fost scrise de profeți bine cunoscuți din antichitate în timp ce ei ascundeau adevărata lor identitate.

Ca rezultat, scrierea apocaliptică este recunoscută, ca o clasă de literatură, ca fiind în general de necrezut, lipsindu-i credibilitatea și fără o pretenție legitimă la autoritatea divină. Regretabil, mult prea mulți școlari și critici pun cartea Apocalipsa a Bibliei în aceeași clasă.

Ei nu-și dau seama că Apocalipsa este într-o clasă a ei proprie. Simbolismul ei dramatic vine de la autorul divin al tuturor celorlalte cărți ale Bibliei, nu din imaginația lui Ioan. Ioan pur și simplu a înregistrat ceea ce i-a fost dezvăluit lui de Isus Hristos.

Scrierile lui Ioan sunt de același gen ca profețiile Vechiului Testament. El a fost un discipol credincios al lui Însuși Isus. El o spune clar că a primit viziunile profetice direct de la Hristos, făcându-l pe el un profet în dreptul lui. Spre deosebire de scriitorii apocaliptici ai vremii lui care se ascundeau în spatele unor pseudonime înșelătoare, Ioan se identifică pe sine clar și explică în amănunte vivide cum a primit viziunile și mesajele incluse în Cartea Apocalipsa.

Viziunea lui Ioan a tronului lui Dumnezeu

În capitolele 4 și 5 Ioan descrie că a fost transportat, în vis, în ceruri, chiar la tronul lui Dumnezeu. Aici el vede pe Dumnezeu Tatăl ținând un sul sigilat conținând mesajul profetic pe care El îl vrea dezvăluit poporului Său, Biserica lui Dumnezeu.

Cum Ioan este invitat să apară înaintea lui Dumnezeu, o voce îi spune: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!” (Apocalipsa 4:1). În capitolele 1-3 Ioan a înregistrat în special dezvăluirile despre „lucrurile care sunt” (Apocalipsa 1:19) – condiții care primejdiau, și continuă să pună în primejdie, Biserica. Dar acum, Ioan începe să primească viziuni despre „ce are să se întâmple după aceste lucruri” – profeții privitoare la viitor.

Dar, înainte ca Ioan să relateze aceste profeții cititorilor săi, el stabilește sursa și autenticitatea viziunii sale: „Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva” (Apocalipsa 4:2). Atunci, el descrie, copleșit de uimire, cum a fost el luat la tronul (scaunul de domnie) al lui Dumnezeu ca să privească întreaga ceremonie.

Isaia, Ezekiel și Daniel au avut experiențe similare. Ei au primit viziuni ale lui Dumnezeu apărându-le pe tronul Său. Isaia a scris: „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul” (Isaia 6:1). Notează reacția lui Isaia:

„Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimet, și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimete-mă!” (versurile 5-8; compară cu Ezekiel 1:26-28; 2:1-5; 10:1, 4; Daniel 7:9-10, 13-14).

Dumnezeu se identifică pe Sine ca autorul acestor profeții înregistrate de acei oameni. Viziunile lor au venit direct dela scaunul Lui de domnie! Ele au purtat autoritatea Sa divină.

Sursa viziunilor lui Ioan

Cartea Apocalipsa poartă aceeași autoritate. Dumnezeu a fost la fel de grijuliu ca să dezvăluie lui Ioan sursa viziunilor sale profetice. Dumnezeu a vrut ca el – și noi – să înțelegem că El, Conducătorul Suprem al universului, a dezvăluit personal conținutul cărții Apocalipsa.

Ioan vede tronul (scaunul de domnie) lui Dumnezeu înconjurat de martorii cerești. În timpul ceremoniei ce urmează bătrânii se ploconesc în închinare înaintea viului Dumnezeu Creatorul. Atunci ei încep să cânte aceste cuvinte: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11).

Notează ce a văzut Ioan după aceea: „Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti” (Apocalipsa 5:1). Aici este autorul adevărat al cărții Apocalipsa, Conducătorul Suprem al universului. În mâna Sa dreaptă sunt profețiile cărții Apocalipsa, sigilate și de necitit.

Aceasta, se schimbă însă cu repeziciune. Hristos este autorizat să deschidă pecetele și să dezvăluie conținutul sulului. „Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceti ale ei” (Apocalipsa 5:5). Versurile 6 și 7 descriu cum Isus, Mielul sacrificat pentru păcatele noastre, ia sulul din mâna Tatălui Său. Audiența atunci îngenunchează în fața lui Hristos, ținând simbolic „potire de aur, pline cu tămâie, cari sunt rugăciunile sfinților” (versul 8).

Mesajul este evident. Sulul, acum în mâinile lui Isus, conține răspunsul la rugăciunile continue al poporului lui Dumnezeu pentru dreptate și mântuire și pentru stabilirea Împărăției lui Dumnezeu care să cârmuiască pe pământ (Matei 6:33).

Notează reacția audienței: „Și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecetele: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oamenii din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5:9-10).

Aici este inima profețiilor din Apocalipsă. Ele explică cum și când Dumnezeu nostru credincios va pedepsi pe dușmanii acelor chemați, aleși și credincioși servanți ai lui Dumnezeu. Ele explică judecățile Lui asupra tuturor făcătorilor de rău și victoria pe care o va realiza asupra lor. Ele explică răsplata pe care Fiul lui Dumnezeu, Isus Mântuitorul, o va aduce sfinților Lui credincioși.

Acum să examinăm exact ce conțin aceste profeții.

Pecețile Sulului Profetic

Mesajul profetic principal al Apocalipsei este dezvăluit mai cu seamă prin șapte seturi de simboluri schițate pe un sul legat cu șapte sigilii succesive. Isus Hristos rupe sigiliile și deschide sulul în fața ochilor lui Ioan (Apocalipsa 6:1). Ioan vede și descrie simbolurile viziunii, fiecare având o semnificație profetică specifică.

După cum am văzut deja, Hristos singur are dreptul de a dezvălui semnificația peceteilor. Dar El nu explică complet fiecare sigiliu în contextul acesta. De fapt, El a dezvăluit deja – înainte de moartea și învierea Sa – cheile de care avem nevoie ca să înțelegem sigiliile.

Această informație este înregistrată în Matei 24, Marcu 13 și Luca 21. Scriitorii fiecăreia din aceste trei relatări Evanghelice înregistrează răspunsul lui Isus la întrebările puse de discipolii Săi care Îl întrebaseră privitor la timpul când El avea să vină din nou și ce semne vor fi ale venirii Lui și a sfârșitului veacurilor. „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” (Matei 24:3):

Isus le-a dezvăluit tendințele și condițiile care ar domina lumea până la întoarcerea Sa. Pecețile Apocalipsei 6 zugrăvesc aceleași condiții în aceeași secvență pe care Hristos o descrisese mai devreme.

Cea mai mare parte a Apocalipsei – cca două treimi din conținutul ei – este devotată sigiliului al șaptelea. Conținutul primelor șase sigilii se poate găsi în capitolul 6 singur.

Capitolul 7 întrerupe explicația sigiliilor ca să explice că 144.000 din descendenții fizici ai Israelului, după ce au fost convertiți spiritual, vor fi protejați de cele șapte plăgi anunțate de sunetele de trompete. Explică de asemenea că în timpul marilor neazuri o mulțime mare din fiecare națiune de pe pământ se va pocăi și se va întoarce la Dumnezeu.

Evenimentele corespunzând peceteii a șaptea domină restul cărții.

Dece este necesară judecata lui Dumnezeu

Primele cinci sigilii corespund adversităților care urmau să afecteze porțiuni mari ale omenirii, inclusiv unii dintre servanții lui Dumnezeu, între prima și a doua apariție a lui Hristos. Aceste neazuri, care începuseră deja în timpul vieții lui Ioan, se extind până la vremea sfârșitului. Privitor la aceste aflicțiuni în particular, Isus avertizase mai devreme că, „toate aceste lucruri nu vor fi decât *începutul* durerilor” (Matei 24:8). El a zis de asemenea: „...să nu vă înspăimântați; căci acestea trebuie să fie întâi, *dar sfârșitul nu va fi curând*” (Luca 21:9, Biblia Ortodoxă Română).

Noi trebuie să ne reamintim că principalul cadru de timp pentru principalele profeții ale Apocalipsei este Ziua Domnului. Este ziua judecării lui Dumnezeu și a mâniei Lui pe națiuni. Întâmplările aceluia timp sunt subiectul specific al peceteii a șaptea.

Primele cinci sigilii descriu condițiile care preced Ziua Domnului. Acestea sunt necazurile care fac intervenția și judecata lui Dumnezeu necesare și drepte. Ele descriu particulara aplicație în epocă de sfârșit a Satanei decepții de durată a omenirii, persecuția lui a sfinților și tiparul fără sfârșit al războaielor – cu consecințele lor oribile – care sunt toate fructele decepției lui.

Sub pecetea a șasea noi vedem zugrăvită o etalare uimitoare de semne și minuni în ceruri. Acestea vor apărea imediat înainte de Ziua Domnului, anunțând că mânia și judecata lui Dumnezeu sunt aproape.

Acum notează cum Isus personal identifică adversitățile asociate cu pecetea: „„Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: „Eu sunt Hristosul!” Și vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie...Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu” (Matei 24:4-9).

Să comparăm ce le-a spus Isus discipolilor în Matei 24 cu ceea ce a văzut Ioan pe măsură ce fiecare pecete era deschisă.

Prima pecete: religia falsă

Ioan raportează: „Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceti, m-am uitat...și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, și a pornit biruitor, și ca să biruiască” (Apocalipsa 6:1-2).

Care este semnificația acestui călăreț misterios? Pe cine vrea el să biruiască?

În Apocalipsa 19:11, într-un cadru de timp cu mult mai târziu, Isus Hristos este descris ca întorcându-Se victorios pe un cal alb. Reprezintă această pecete pe Isus întorcându-Se biruitor? Cu siguranță că acest călăreț simbolic poartă multă asemănare exterioară cu Hristos la reîntoarcerea Sa. Dar notează diferențe semnificative în amănunte. Hristos poartă multe coroane (versul 12), nu numai una singură pe care o poartă acest călăreț, și Isus este reprezentat cu o sabie ca arma Sa (versul 15) în loc de un arc. Călărețul din prima pecete apare *asemănător* cu Isus care se întoarce, dar diferit. Simbolizează el pe adevăratul Hristos sau este un impostor?

Hai să comparăm acum pe acest călăreț simbolic cu primul avertisment dat de Isus discipolilor Săi în profeția Muntelui Măslinilor. El i-a avertizat: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, și vor zice: „Eu sunt Hristosul!” Și vor înșela pe mulți” (Matei 24:4-5).

Isus i-a avertizat pe discipoli că prima adversitate pe care ei o vor întâmpina va fi dela înșelători. Câteva versuri mai târziu El explică metodele pe care impostorii le vor folosi ca să-I submineze numele. El dezvăluie că ei ar ștampila numele Lui pe o religie care în fapt este un Creștinism fals:

„Atunci dacă vă va spune cineva: „Iată, Hristosul este aici, sau acolo”, să nu-l credeți. Căci se vor scula *hristoși mincinoși și prooroci mincinoși*; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: „Iată-l în pustie”, să nu vă duceți acolo! „Iată-l în odăițe ascunse”, să nu credeți” (versurile 23-26).

Pentru a fi consistent cu profețiile lui Isus, acest prim călăreț poate reprezenta numai o putere înșelătoare *deghizată* ca Hristos. Pe din afară va apărea ca Creștină, dar în realitate va fi, ca și ceilalți trei călăreți ce urmează, o forță a răului și distrugerii.

Această înșelătorie a început încă din zilele apostolilor. Dar va atinge împlinirea cea mai mare în ultimele zile. Spre exemplu, Pavel a zis „Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2:8). Influența lui asupra omenirii „se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii...” (versurile 9-10).

În vremea sfârșitului decepția omenirii va fi atât de mare încât cea mai mare parte a lumii va fi sub influența unui sistem religios corupt, fals și idolatru, unul care a respins adevăratele învățături ale Bibliei.

A doua pecete: oroarea războiului

„Când a rupt Mielul a doua pecete... s-a arătat un alt cal, *un cal roșu*. Cel ce sta pe el a primit puterea *să ia pacea de pe pământ*, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare” (Apocalipsa 6:3-4). Acest cal, de culoarea sângelui, corespunde avertismentului al doilea al lui Hristos. „Veți auzi de războaie și vești de războaie...

Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății” (Matei 24:6-7).

Când Isus a fondat Biserica, Imperiul Roman s-a bucurat de o scurtă perioadă de pace. Dar aceasta a durat numai câteva decade, după aceea Roma a fost din nou în război. Această schemă a urmat să se continue până la sfârșitul vremii când va atinge un apogeu în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsa 16:14; 19:11-21).

Dar, chiar înainte de bătălia finală, cartea Apocalipsa ne dezvăluie că războiul global este aproape. Descrie armate masive angajate în acțiuni militare care vor costa milioane de vieți.

A treia pecete: consecințele războiului

„Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: „Vino și vezi!” M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el, avea în mână o cumpănă. Și în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatâmi untdelemnul și vinul!” (Apocalipsa 6:5-6).

Această pecete descrie o lipsă extremă de alimente și alte necesități de bază pentru viață. Corespunde cu a treia avertizare a lui Hristos: „și va fi *foamete*” (Matei 24:7, Biblia Ortodoxă Română).

Lipsa de alimente și rezultanta foamete sunt efecte naturale ale războiului. În epoca de sfârșit conflictele militare dintre națiuni vor distruge proprietatea și vor tulbura producția agricolă, conducând la o lipsă severă și foarte răspândită de alimente și alte necesități.

A patra pecete: înmulțirea victimelor

„Când a rupt Mielul pecetea a patra...M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el, se numea *Moartea*, și împreună cu el venea după el Locuința morților [mormântul]. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să *ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului*” (Apocalipsa 6-7).

Această pecete descrie consecințele foametelor din jurul lumii care vor avea loc în special la sfârșitul vremii înainte de Ziua lui Dumnezeu. Aceste consecințe vor include descompunerea unei societăți ordonate și al unui număr de morți de necrezut prin înfometare, plăgi (boli epidemice) și violența care urmează foametei severe. Aceasta, de sigur, corespunde condiției a patra descrise de Isus – „ciumă,” sau epidemii ucigătoare de maladii și boli (Matei 24:7).

La sfârșitul vremii ne putem aștepta ca asemenea condiții să afecteze diferite națiuni și regiuni din lume – și pe poporul credincios al lui Dumnezeu care trăiește între ei. Condițiile în unele regiuni pot fi similare cu ultimele zile ale Israelului din antichitate când Dumnezeu i-a spus lui Ieremia că ar vrea „să-i nimicesc cu sabia, cu foametea și cu ciuma” (Ieremia 14:12). Dumnezeu nu vrea ca servanții Săi să fie surprinși de izbucnirea a astfel de tragedii, dar ca să se uite spre El pentru ajutor și mântuire.

A cincia pecete: persecuția religioasă

„Când a rupt Mielul pecetea a cincia, am văzut supt altar sufletele *celor ce fuseseră junghiați* din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii, pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, *cari aveau să fie omorâți ca și ei*” (Apocalipsa 6:9-11).

Descriși simbolic la altarul templului lui Dumnezeu, acei care și-au dat deja viețile ca martiri în serviciul Lui încă așteaptă, în ajunul Zilei lui Dumnezeu, pentru judecata lui Dumnezeu împotriva celor care Îl urăsc, căile Lui și pe servanții Lui. Dar ei vor trebui să aștepte puțin mai mult pentru că trebuie să aibă loc mai întâi un alt martiriu masiv al celor credincioși lui Dumnezeu.

Hristos le explicase deja discipolilor Săi ce urma să aibă loc: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:9-12).

Biserica dela începutul ei abia fusese stabilită că persecuțiile s-au și instalat. Mai multe scrisori ale apostolilor se referă la suferințele și martiriul membrilor credincioși de mâinile dușmanilor Bisericii. Cei mai mulți dintre apostoli s-au întâlnit cu o moarte violentă și timpurie. Scrisorile 2 Timotei și 2 Petru au înregistrat ultimele gânduri de încurajare ale lui Pavel și Petru în timp ce ei așteptau execuția. Persecuția brutală și hârtuirea a continuat în decadele următoare și până în secolele de mai târziu. Și se va întâmpla din nou.

Isus a explicat că cele mai rele persecuții și martirii vor avea loc în vremea de sfârșit. „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, *din pricina celor aleși*, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24:21-22).

După cum vom vedea mai clar mai încolo, oamenii care vor refuza să se închine „icoanei fiarei” în ultimele zile vor întâmpina posibilitatea execuției (Apocalipsa 13:15). Primul obiectiv al acestui masacru vor fi cei „cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17).

Profetii adiționale explică cum că acest timp, de mari necazuri și persecuție, va afecta de asemenea poporul lui Dumnezeu care este descendentul fizic modern a celor 12 triburi ai vechiului Israel (vezi „Timpul necazului lui Iacob,” pagina 42).

A șasea pecete: semne în ceruri

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor” (Apocalipsa 6:12-14).

A explicat oare Hristos când, în secvența evenimentelor profesate, vor avea loc aceste semne uimitoare și înfricoșătoare? Cu siguranță că da: „*Îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate*” (Apocalipsa 24:29).

Acum ia notă, în descripția concludând a șasea pecete, ce urmează să vină după semnele cerești: „*Împărații pământului, domnitorii, căpitaniii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?”* Apocalipsa 6:15-17; compară cu Țefania 1:14-17).

Notează ordinea acestor trei evenimente separate: mai întâi vin necazurile, cum este descris în pecetea a cincina. Următor au loc semnele cerești, descrise în pecetea a șasea. După semnele cerești este Ziua Domnului, ziua mâniei lui Dumnezeu.

Semnele cerești au loc *după* timpul necazurilor dar *înainte* ca Ziua Domnului să înceapă. Profetul Joel confirmă aceasta: „*Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc, și stâlpi de fum; soarele se va preface în întunec, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*” (Joel 2:30-31).

Dece este aceasta atât de semnificativă?

Satana lovește înapoi

Persecuția și martiriul sfinților în vremea sfârșitului (de asemenea descendenții fizici ai vechiului Israel) începe înainte de semnele cerești și este produsul și expresia *mâniei Satanei*. Mai târziu în Apocalipsă Ioan descrie auzind o voce din ceruri anunțând: „*Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme*” (Apocalipsa 12:12).

Ce va face Satana știind că timpul este scurt? „*Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească*” (versul 13).

Femeia aceasta reprezintă poporul lui Dumnezeu. În vremea de sfârșit Satana va cauza multe evenimente distructive. Pentru că timpul este scurt el va mobiliza o omenire înșelată într-o activitate frenetică de ură și distrugere împotriva a orice și oricine ce reprezintă pe Dumnezeu adevărat.

Acest punct este extrem de important. Rampagiul răzbunător de teroare al Satanei va fi lansat împotriva descendenților naturali a triburilor Israelului precum și servanților convertiți ai lui Hristos *înainte* ca semnele cerești să anunțe Ziua Lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că *mânia Satanei* – timpul când marea tribulație va cădea peste poporul lui Hristos – va fi fost în efect pentru câțiva timp *înainte* de începutul mâniei lui Dumnezeu. Chiar și după timpul mâniei lui Dumnezeu – Ziua Domnului – războiul distructiv al Satanei împotriva poporului lui Dumnezeu în aparență nu va înceta până când el nu va fi legat la întoarcerea lui Hristos (Apocalipsa 20:1-2).

Notează că femeia din capitolul 12 va fi „hrănită o vreme, vremi, și jumătatea unei vremi [un an, ani și jumătate de an], departe de fața șarpelui” (versul 14). Deși Dumnezeu va hrăni, îmbărbăta și proteja pe unii din poporul Său în timpul aceluia timp teribil, mulți alții, după cum am văzut, vor fi omorâți

Apocalipsa 11:2 ne spune că Ierusalimul a fost călcat în picioare de păgâni pentru 42 de luni (Apocalipsa 11:2). Dumnezeu a promis de asemenea să ridice doi profeți care să fie martorii lui pentru 1200 de zile (versul 3).

Că fiecare din aceste perioade egalează 3 ½ ani se pare că este semnificativ. Aceste referințe arată că un total de 3 ½ ani vor trece de la începutul atacului Satanei asupra poporului lui Dumnezeu până când sistemul politic și religios este distrus și încuiat până la reîntoarcerea lui Hristos.

Ziua mâniei lui Dumnezeu va fi scurtă

Durata judecării lui Dumnezeu nu este nicăieri menționată în Apocalipsă, numai dacă nu este implicată în expresia „ziua cea mare a mâniei Lui” (Apocalipsa 6:17). În câteva alte pasagii profetice Dumnezeu specifică cum că o „zi” reprezintă *un an* de pedeapsă (Numere 14:34; Ezekiel 4:4-6). Dacă același principiu ar fi să se aplice aici în Apocalipsa, *Ziua Domnului* („Ziua mâniei Lui”) ar fi ultimul an înainte de reîntoarcerea lui Hristos.

Probabil că ar corespunde și ultimului an al celor 3 ½ ai mâniei Satanei. Cu alte cuvinte, pedepsele lui Dumnezeu în Ziua Domnului s-ar suprapune cu răzbunarea Satanei pe poporul lui Dumnezeu pentru o perioadă de un an (Isaia 34:8) – ultimul an al celor 3 ½ ani.

Această schemă de timp s-ar părea că ar fi ceea ce Ioan, sub inspirația lui Hristos, indică pentru evenimentele majore în epoca de sfârșit descrise în Apocalipsă. Aceasta a fost complet compatibilă cu cuvintele lui Hristos. După cum a zis El: „dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24:22). El a indicat că toate evenimentele legate specific de vremea de sfârșit se vor întâmpla într-o perioadă de timp foarte scurtă.

Descrierea peceții a șasea în Apocalipsă 6 se încheie cu cuvintele: „căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (versul 17). Aceasta anunță Ziua Domnului, subiectul celei de a șaptea peceți. Totuși deschiderea peceții a șaptea nu este discutată până la începutul capitolului 8. Ioan întrerupe cursul povestirii celor șapte peceți ca să arate că 144,000 sunt sigilați și o mare mulțime fără număr este convertită din toate națiunile în acest timp de tulburare mondială.

Pecetluirea celor 144,000

Mai întâi un înger anunță: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii [toate sunt menționate că vor fi devastate de primele patru trompete ale capitolului 8], până nu vom pune pecetea pe fruntea *slujitorilor Dumnezeului nostru!*” (Apocalipsa 7:3).

Dece sunt 144,000 pecetluiți? O cheie este dată mai târziu când un alt înger poruncește unelte de război ca lăcustele „să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeță, nici vreun copac, *ci numai pe oamenii, cari n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu*” (Apocalipsa 9.4).

Cu alte cuvinte, acei care sunt sigilați sunt aleși de Dumnezeu și vor supraviețui marea tribulație. Și acum, devastările masive ale plăgilor trompetelor ce vor urma și pe care Dumnezeu le va impune omenirii în timpul Zilei Domnului nu-i vor mai afecta. Ei vor continua să sufere unele din efectele răzbnării, chiar și în Ziua Domnului, dar pecetea lor le garantează că pedeapsa reprezentând mânia lui nu-i va afecta.

Cine sunt acești 144,000? Cum sunt ei identificați?

„Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patru zeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel” (Apocalipsa 7:4). Aceștia sunt descendenți literali, fizici ai triburilor lui Israel care acum sunt convertiți servanți ai lui Isus Hristos – probabil că fuseseră convertiți în timpul primei părți ai perioadei de „mare tribulație.” Ca Biserica (Iacov 1:18), descendenții naturali ai vechiului Israel sunt desemnați în Scripturi ca „primele roade” ale lui Dumnezeu (Ieremia 2:3).

Cei 144,000 ai Apocalipsei 7 sunt menționați din nou în Apocalipsa 14, unde reiese clar că aceste „prime roade” spirituale, ale triburilor lui Israel, se vor fi pocăit și vor fi convertite înainte de începutul Zilei lui Dumnezeu. Ei sunt descriși ca fiind izbăviți și fără păcat. Ei sunt reprezentați ca având o relație cu amândoi, Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos ca Miel al lui Dumnezeu.

„Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, cari aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul, pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, cari fuseseră răscumpărați de pe pământ.

“Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri [virgini] și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:1-5).

Marea mulțime fără număr

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic [palmier] în mâni; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:9-10).

Prin contrast cu cei 144,000 de Israeliți, această mulțime este formată din oameni de multe naționalități și grupuri etnice de pe pământ – din triburile, clanurile și limbajele lor.

Ce îi face pe ei speciali este că ei toți „vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului” (versurile 13-14). Ei sunt servanții convertiți ai lui Dumnezeu, care au suferit deja și, se pare subînțeles, au fost convertiți în mare parte în timpul primilor 2 ½ de ani ai marii tribulații (marelui necaz) – înainte de începutul Zilei Domnului.

Nu există o înțelegere sigură între interpreții bibliei despre ce sugerează textul Apocalipsei 7 cu privire la viitorul apropiat al acestei mulțimi. Acestor oameni, totuși, li s-a promis viața veșnică – mântuirea – împreună cu restul sfinților la reîntoarcerea lui Hristos.

Unii interpretează că primind „hainele albe” de către marea mulțime fără număr este o indicație că ar fi fost deja martirizați la începutul Zilei lui Dumnezeu. Dacă este așa, ei vor fi înviați la venirea lui Hristos – la fel cu acei martiri cărora li s-au dat haine albe în Apocalipsa 6:11 și care trebuie „să aștepte,” până când viețile lor vor fi răzbunate (în timpul Zilei Domnului), pentru a fi înviați la viața veșnică la întoarcerea lui Hristos.

Alt punct de vedere este că nenumărata mulțime, ca acei 144,000, vor supraviețui marea tribulație și vor continua să trăiască și să fie adăpostiți de Dumnezeu în timpul Zilei lui Dumnezeu.

Noua Versiune Standard Revizuită a Bibliei [The New Revised Standard Version of the Bible] se pare că promovează acest înțeles după modul în care traduce Apocalipsa 7:15: „Pentru acest motiv ei se află în fața tronului lui Dumnezeu, și se închină Lui zi și noapte înăuntrul templului Lui, și Celui ce este așezat pe tron îi *va adăposti*.”

Aceeași intenție se poate găsi în traducerea Dumitru Cornilescu a Apocalipsei 7:15: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-i slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui” ca și a traducerii Bibliei Ortodoxe Române a Apocalipsei 7:15: „Pentru aceea sunt înaintea tronului lui Dumnezeu, și Îi slujesc ziua și noaptea, în templul Lui, și Cel ce șade pe tron îi *va adăposti* în cortul Său.”

Alte traduceri, totuși, sunt mai puțin specifice în prezentarea acestui vers. Motivul fiind că cuvântul grec original declară că numai Dumnezeu va „locui” printre ei. Concluzia că ei rămân în viață și sunt feriți de mai multă suferință în timpul Zilei Domnului poate fi atunci dedusă din această promisiune.

Chiar dacă această aplicație specifică este într-o câțiva ambiguă, promisiunea dată în următoarele două versuri este privită în general ca o întărire a acestei promisiuni: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (versurile 16-17).

Este clar și fără dubiu că în Apocalipsa 7 va fi acea recoltă mare a creștinilor adevărați și credincioși care va avea loc în primii ani ai perioadei de mare-tribulație (mare necaz). Acea recoltă spirituală imensă va fi culeasă nu numai din triburile literale ale Israelului dar și din celelalte națiuni și popoare ale lumii. Evanghelizarea puternică a celor doi martori ai lui Dumnezeu (capitolul 11) fără îndoială va contribui mult la convertirea a unui mare număr în timpul acelei epoci înfricoșătoare și mortale.

Ziua Domnului **În Sfârșit Sosește**

Deschiderea celei de a șaptea peceti este însoțită de o „tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas” (Apocalipsa 8:1, Biblia Ortodoxă Română). Toată creația este plină de smerenie pentru ceea ce urmează să se întâmple. Ziua Domnului, evenimentul pe care îngerii și sfinții l-au așteptat cu anticipare de mii de ani, a sosit în sfârșit. Secolele de rugăciuni de la sfinți sunt comparate simbolic cu aroma tămâii arzând ridicându-se dela altarul templului la însăși prezența lui Dumnezeu în ceruri (versurile 3-5). Răspunsul la aceste rugăciuni este acum iminent.

Odată ce a șaptea pecete este ruptă, întregul sul este în sfârșit deschis. Mult din ce a rămas din Apocalipsa este subîmpărțit în șapte părți principale, fiecare fiind semnalată de un sunet de trompetă.

În lumea din antichitate trompetele erau folosite adesea să anunțe apropierea sau sosirea unui pericol. Ele servesc un scop asemănător în Apocalipsă. Aici ele anunță fazele principale ale judecății lui Dumnezeu asupra acestei lumi rele – și asupra diavolului care a înșelat-o.

Combinat, cele șapte trompete (capitolele 8-11) ne dau *un rezumat* a ceea ce se va întâmpla în timpul cunoscut ca „Ziua Domnului.” Apocalipsa explică și descrie modurile de pedeapsă pe care îl reprezintă fiecare sunet de trompetă.

Cele mai multe din următoarele capitole (12-20) umplu amănuntele privitoare la Ziua Domnului, în special cele despre puterile mondiale persecutoare conduse și controlate de Satana și victoria lui Isus asupra acelor puteri. Capitolele 20-21 ne dau o privire scurtă a răsplății eterne a sfinților.

Primele patru trompete

Ținta primelor patru trompete sunt „pământul și marea” (Apocalipsa 7:2). Deși unele morți vor rezulta din aceste plăgi, ele sunt îndreptate în primul rând spre sistemul de suport al vieții pământului. Ele devastează o treime din mediul înconjurător al pământului. Dumnezeu, Creatorul nostru, va aduce suficiente dovezi fiecărei ființe omenești că El este în control total al mediului înconjurător susținător al vieții.

Observă exact ce este afectat de primele patru trompete. Mai întâi „a treia parte a pământului,” „a treia parte din copaci,” și „toată iarba verde” sunt arse. Urmează „a treia parte din mare s-a făcut sânge.” Atunci „a treia parte din râuri și ... izvoarele apelor” sunt otrăvite cauzând și mai mulți morți.

În sfârșit, lumina dela soare, dela lună și dela stele este întunecată. O plagă a întunericului, asemănătoare cu ce s-a întâmplat în Egipt în vremea lui Moise, acoperă cel puțin o

treime, posibil că întreg pământul. (Apocalipsa 8:7-12).

Deși aceste evenimente sunt înfricoșătoare, Dumnezeu rămâne totuși milostiv. El a preferat întotdeauna să impună pedepsele mai mici mai întâi, astfel ca poporul să înțeleagă că au nevoie să se pocăiască. Așa cum i-a spus lui Ezekiel: „spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă dela calea lui și să trăiască” (Ezekiel 33:11).

Rareori s-au pocăit și schimbat întregi națiuni din cauza pedepselor de avertizare ale lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni preferă să devină porniți contra lui Dumnezeu decât să admită propria comportare nemiloasă și gândurile lor rele. Deși primele patru trompete s-ar putea să-i facă pe câțiva să abandoneze căile lor rele, cea mai mare parte a omenirii nu se va pocăi, chiar atunci când este afectată de mult mai mari pedepse (Apocalipsa 9:20-21; 16:9-11).

Când omenirea încăpățanată încă refuză să se pocăiască, Dumnezeu mărește severitatea pedepselor Sale. „M-am uitat, și am auzit un vultur, care zbura prin mijlocul cerului, și zicea cu glas tare: „*Vai, vai, vai de locuitorii pământului*, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, cari au să mai sune” (Apocalipsa 8:13).

Specificând că următoarele trei sunete de trompete sunt calamități descriu perfect pedepsele pe care le reprezintă. Acuma obiectivele sunt „locuitorii pământului.” Însăși oamenii vor primi pedepsele lui Dumnezeu.

Plaga trompetei a cincia

Ca și a doua și a patra trompetă, al cincilea sunet este asemănător cu plăgile care au căzut pe vechiul Egipt. Această aflicțiune apare dintr-o atmosferă întunecată, posibil poluată cu fum, praf și cenușă dela plăgile precedente. Aparat asemănătoare cu lăcustele cu „platoșe ca niște platoșe de fer; și vuietul, pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai” – posibil letale aparate militare de zburat similare cu elicopterele moderne – care să-i tortureze pe oameni ca înțepătura unui scorpion (Apocalipsa 9:1-10).

Deși sursele aflicțiunilor nu sunt specificate, efectele lor sunt uimitor de asemănătoare cu războiul modern chimic sau biologic. Directorul sau „împăratul” acestui val de aflicțiuni este descris ca „îngerul Adâncului, care pe evreiește se cheamă Abaddon iar pe grecește Apolion” (versul 11).

Aceste titluri, în greacă și ebraică înseamnă „distrugere” și „distrugător,” respectiv. Cum am notat mai devreme, pe măsură ce domnia i se apropie de sfârșit, Satana este plin de „o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). El este forța ce ghidează în timp ce armate uriașe se adună pentru misiunea lor brutală. Dar Dumnezeu rămâne în control. Notează limitele suferințelor omenești pe care le pune pe conduitele ca lăcustele: „Li -'a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii, cari n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu” (Apocalipsa 9:4).

Notează că ele nu au fost trimise să-i omoare pe oameni (versul 5), numai să-i chinuiască. Până acum aceste pedepse fuseseră îndreptate spre mediul înconjurător. Dar acum mânia lui Dumnezeu este îndreptată către acei care încă refuză să se pocăiască. Agonia cauzată de această plagă va fi atât de intensă că mulți ar prefera să moară. „În acele zile, oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei” (versul 6). Dumnezeu încă le dă locuitorilor lumii o ocazie ca să recunoască exact cât este El de mânios de comportarea lor răzvrătitoare, în așa fel ca ei să înțeleagă că El nu le va mai tolera păcatele.

Notează că orarul lui Dumnezeu pentru această pedeapsă este foarte precis. Această plagă specială va afecta oamenii pentru cinci luni (versul 10). Dumnezeu este în control a ceea ce se întâmplă și cât timp durează.

După cinci luni de aflicțiuni teribile, un înger anunță: „Cea dintâi nenorocire a trecut. Iată că mai vin încă două nenorociri după ea” (versul 10).

Plaga celei de a șasea trompete

O voce spune îngerului care ține a șasea trompetă: „Dezleagă pe cei patru îngeri, cari sunt legați la râul cel mare Eufrat!” (Apocalipsa 9:14). Eufratul a fost granița cea mai de est a Imperiului Roman la vremea scrierii Apocalipsei. Cu excepția unei scurte perioade mai târziu în timpul domniei lui Traian și Adrian, când Mesopotamia și Asiria au devenit provincii ale Romei. Eufratul a fost considerat în general ca fiind linia de demarcare dintre provinciile Romane și teritoriile controlate de alți regi la Est.

Nu este clar dacă acest râu va juca un rol asemănător în vremea sfârșitului. Dar aceasta ar putea fi înțeleasă din cuvintele Apocalipsei 16:12, unde „regii din Est” sunt din nou asociați specific cu râul Eufrate.

Acum la evenimentul următor:

„Și cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni” (Apocalipsa 9:15).

Până acum, în viziunea lui Ioan, toate națiunile au refuzat să se pocăiască. Ele au refuzat să răspundă la avertismentele lui Dumnezeu prin foamete, boli și dezastre ale mediului sau agonia trompetei a cincia. Deci, Dumnezeu nu va mai reține începutul unui război total – un conflict global care va culmina prin reînțoarcerea lui Hristos.

A sosit momentul ca Dumnezeu să permită omului să omoare pe celelalte ființe omenști fără reținere (cu excepția acelor pe care El i-a pecetluit). Un masacru neimaginabil este aproape să înceapă. *O treime* din populația lumii va muri în această conflagrație. În aparență aceasta va fi în plus peste morții prin foamete, boli epidemice și alte catastrofe menționate mai devreme – astfel ca peste „a patra parte a pământului” care au fost specificați sub pecetea a patra.

Ioan descrie cu multă claritate acest înspăimântător conflict al sfârșitului de veac în singurul mod de care este el capabil – în limbajul primului secol: „Oștirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreți; le-am auzit numărul. Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții: aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei, și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă.

“A treia parte din oameni au fost uciși de aceste trei urgii: de focul, de fumul și de pucioasa, cari ieșeau din gurile lor. Căci puterea cailor stătea în gurile și în cozile lor. Cozile lor erau ca niște șerpi cu capete, și cu ele vătămau” (versurile 16-19).

Ioan ar fi putut descrie o varietate de arme moderne numai cu vocabularul disponibil lui în acea vreme. Tancurile cu rachete și aparatele de zburat cu mitraliere, bombele inteligente și rachetele ghidate cu laser nu au existat, astfel că el nu a putut să descrie asemenea arme într-un mod ca noi să le putem recunoaște imediat. Când vom ajunge la capitolele 13-18 vom afla mai multe amănunte despre rolul Satanei în aceste evenimente distructive.

Un război internațional care începe la sunetul trompetei a șasea este fundalul la toate pedepsele ce rămân în Apocalipsă. Ține acest lucru în minte în timp ce noi continuăm. Capitolul 10 și prima parte din capitolul 11 în special trebuie privite în acest aranjament. Apocalipsa arată că bătălia finală la sfârșitul acestui conflict este îndreptată împotriva lui Hristos la reînțoarcerea Sa (Apocalipsa 19:19).

Pe măsură ce se apropie reînțoarcerea lui Hristos, cartea Apocalipsa descrie atitudinea încăpățanată, inflexibilă a celei mai mari părți a omenirii. „Ceilalți oameni, cari n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, cari nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.

Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtișagurile lor” (Apocalipsa 9:20-21).

Cele șapte tunete

În capitolul 10 Ioan vede un înger care „în mână ținea o cărticică deschisă” (versul 2). Vocea îngerului este comparată cu răcnetul unui leu. Cum vorbește îngerul Ioan aude șapte glasuri ca tunetul. Atunci zice Ioan: „...eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete, și nu scrie ce au spus!” (versurile 3-4). Notează că Dumnezeu i-a dezvăluit lui Ioan mai multă profetie decât i-a permis să înregistreze (Apocalipsa 10:1-4).

Pe urmă îngerul a accentuat importanța iminentei trompeta a șaptea: „Și îngerul... a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, ...că nu va mai fi nici o zăbavă, ci că în zilele în cari îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, *după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor*” (versurile 5-7). Apogeul împlinirii tuturor profețiilor din Biblie va avea loc când Hristos se reîntoarce la sunetul celei de a șaptea trompeta.

Ioan primește instrucțiuni specifice: „Și glasul, pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou, și mi-a zis: „Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului, care stă în picioare pe mare și pe pământ!” M-am dus la înger, și i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o”, mi-a zis el, „și mănâncă-o; ea îți va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.” Am luat cărticica din mâna îngerului, și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecele de amărăciune. Apoi mi-au zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați” (versurile 8-11).

Profețiile înregistrate de Ioan în Apocalipsă vor fi explicate și proclamate națiunilor la sfârșitul veacurilor. Dumnezeu intenționează să asigure că proclamația finală a profețiilor Sale, și fără-ndoială că însăși Evanghelia, va atrage atenția tuturor oamenilor!

Cei doi martori ai lui Dumnezeu

Când vremea sfârșitului sosește, Dumnezeu va ridica, în Ierusalem, doi profeți ca să completeze această fază a lucrului Său înainte de reîntoarcerea lui Hristos. Ca martorii Lui aleși, acești doi vor purta o misiune spectaculară în interesul lui Dumnezeu. Ei vor face minuni dramatice în timp ce proclamă plăgile și judecățile lui Dumnezeu (Apocalipsa 11:1-12).

Ei vor exercita aceeași putere supranaturală pe care Dumnezeu le-a dat-o lui Ilie și lui Moise, doi dintre cei mai mari profeți din vechime. „Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor [cum a făcut Ilie]; și au putere să prefacă apele în sânge, și să lovească pământul cu orice fel de urgie [cum a făcut Moise], ori de câte ori vor voi” (versurile 5-6).

Lucrul lor va dura 3 ½ de ani, la fel de mult cât va fi Ierusalemul ocupat de Gentili [Neamurile] (Apocalipsa 11:2-3). În adaos cu activitățile lor descrise aici, ei se par să fie direct asociați cu unele din profețiile lui Zaharia (versul 4; compară cu Zaharia 4:3, 11-14).

Noi suntem introduși celor doi martori *la locul templului* în Ierusalem. Aceasta este de asemenea semnificativă. Prin toată Apocalipsa templul este asociat cu închinarea la Dumnezeu. Nou ni se spune că: „Dar curtea de afară a Templului...căci a fost dată Neamurilor, cari vor călca în picioare sfânta cetate” (Apocalipsa 11:2).

Isus a avertizat mai devreme că un anumit eveniment avea să declanșeze multe din evenimentele descrise în Apocalipsă: „De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre

care a vorbit proorocul Daniel, „așezată în locul sfânt” - cine citește să înțeleagă! atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți.” El continuă: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată dela începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi” (Matei 24:15-16, 21).

Cuvintele lui Hristos arată că diavolul va da puteri fiarei profetice și a profetului fals să ocupe zona templului, temporar făcându-l centrul propriului lor sistem de închinare satanic inspirat. Opunându-se fiarei și a profetului fals vor fi cei doi martori ai lui Dumnezeu. Ierusalitul se va găsi în vârtoarea unei mari bătălii spirituale cum evenimentele proorocite ating apogeul lor.

Dar cum vor fi primiți acești doi martori și mesagiul lor? Lumea îi va detesta. Ca nici alți profeți în istoria poporului lui Dumnezeu, martorii și mesajul lor vor „fi cu adevărat urâți de toate neamurile” (Matei 24:9).

Totuși Dumnezeu este consistent. Efectul lucrului martorilor Săi va fi asemenea cu a altor profeți mari. Spre exemplu, Dumnezeu l-a încurajat pe Ezekiel cu privire la efectul profețiilor sale: „Când se vor întâmpla însă aceste lucruri, - și iată că se întâmplă! - vor ști că era un prooroc în mijlocul lor” (Ezekiel 33:33). Noi nu ne putem aștepta la mai puțin din partea acestor prooroci dinamici ai epocii de sfârșit.

Ei vor atrage atenția întregii omeniri, dându-le o ocazie fără precedent să avertizeze națiunile că ele ar trebui să se pocăiască de păcatele și de rebeliunea lor împotriva lui Dumnezeu. Atunci, când Dumnezeu le dă mesajul lor și avertismentul a fost înmănat, El va permite ca fiara să-i execute. Aceasta, este, de asemenea parte din planul lui Dumnezeu.

Între timp popoarele fiecărei națiuni vor fi văzut și auzit rapoarte frecvente despre activitățile acestor doi prooroci prin sistemele de comunicare mondială. Aceasta devine clară din declarațiile lui Ioan că „oameni din orice norod, din orice seminție, de orice limbă și de orice neam, vor sta trei zile și jumătate, și vor privi trupurile lor moarte, și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt” (Apocalipsa 11:7-9).

Notează reacția omenirii la asasinarea profeților lui Dumnezeu: „și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chiniseră pe locuitorii pământului” (versul 10). Întreaga omenire, fiindcă urăse reproșurile și chemările la pocăire ale celor doi oameni, sărbătorește morțile lor.

Dar bucuria lor va fi de scurtă durată. Trei zile și jumătate după execuția lor, cei doi profeți vor fi înviați – foarte posibil chiar la momentul când a șaptea trompetă anunță reînțoarcerea lui Hristos (versurile 11-13). O lume uimită va avea dovada irefutabilă de cine este adevăratul Dumnezeu și care este religia Lui!

Ce vine să urmeze va avea loc cu o viteză uimitoare.

Ultima trompetă anunță reînțoarcerea lui Hristos

„A doua nenorocire a trecut. Iată că a treia nenorocire vine repede. *Îngerul, al șaptelea a sunat din trâmbiță.* Și în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:14-15).

Am ajuns la mult așteptata reînțoarcere a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu. „Și cei douăzeci și patru de bătrâni, cari stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: „Îți mulțămim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești” (versurile 16-17).

Pentru slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu această ocazie cheamă pentru bucurie și celebrare fără margini. Acesta este momentul când cei din morminte primesc victoria asupra morții, când încrederea lor în Dumnezeu este complet justificată. Rugăciunea specială de mulțumire a celor 24 de bătrâni reflectă recunoștința și bucuria exuberantă atât a îngerilor cât și a sfinților pe care o vor simți cu siguranță în acel moment (Apocalipsa 11:16-18).

Pavel explică importanța acestei ocazii pentru cei din morminte așteptând reîntoarcerea lui Hristos: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipeală din ochi, *la cea din urmă trâmbiță*. Trâmbița va suna, *morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați*.”

“Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:51-54).

Daniel a anticipat și a scris despre această ocazie minunată. El a proorocit: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața vecinică, și alții pentru ocară și rușine vecinică...” (Daniel 12:2). El a explicat: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (versul 3). (Pentru o explicație mai completă a importanței extraordinare pentru tine personal a învierii la reîntoarcerea lui Hristos, fi sigur să ceri copia ta gratuită a broșurii *Care este destinul tău?* [What is Your Destiny?] sau coboar-o depe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Noi ar trebui să notăm, totuși, că reîntoarcerea lui Hristos nu va aduce imediat bucurie universală. „Vaietul” final al locuitorilor pământului începe cu sunatul ultimei – a șaptea – trompete. Ioan notează: „Neamurile se mâniaseră, dar a venit *mânia Ta*; a venit vremea să judeci pe cei morți, *să răsplătești* pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și *să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!*” (Apocalipsa 11:18).

Restul cărții Apocalipsa specifică ce entități lumești trebuie distruse acum repede înainte ca Împărăția lui Dumnezeu să poată fi stabilită cu toată extinderea ei sub conducerea lui Hristos.

Isus accentuează de asemenea credința și dedicația Tatălui de a împlini fiecare promisiune și profeție pe care le-a făcut El vre-odată prin a arăta lui Ioan, ca concluzie a acestei viziuni speciale în Apocalipsa 11, „și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său” în ceruri (versul 19). El ne reamintește că Dumnezeu nu va uita niciodată promisiunile Sale de Legământ, care au fost înregistrate de proorocii Săi (Daniel 9:4).

O asemenea promisiune privește răsturnarea sistemului Satanei. Aceasta este aproape de a se întâmpla. Întreaga măsură a judecării lui Dumnezeu este aproape să fie exprimată prin ultimele șapte plăgi (Apocalipsa 15:1). Babilonul cel Mare, orașul capitală a imperiului epocii de sfârșit al Satanei, va fi distrus. Dar, mai înainte de a fi anihilat, Hristos ne dezvăluie *ce* este și *dece* trebuie anihilat.

Războiul Satanei împotriva Poporului lui Dumnezeu

Apocalipsa 12 ne duce mai întâi înapoi la nașterea lui Hristos să arate că Mesia și poporul ales al lui Dumnezeu sunt centrul mâniei și urii Satanei. După aceea ne mută înainte la timpul venirii a doua a lui Hristos.

Războiul Satanei împotriva poporului lui Dumnezeu – incluzând pe Hristos, descendenții naturali ai vechiului Israel și toți Creștinii adevărați – sunt subiectele primare ale capitolelor 12 și 13. Ele explică motivele Lui și introduce puterile lumești pe care le va folosi în bătălia lui de sfârșit al vremii contra lui Hristos și servanții Lui.

Ioan începe: „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna supt picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască” (Apocalipsa 12:1-2). Această femeie simbolizează poporul lui Dumnezeu, aleasă să fie *lumina lumii* – în contrast cu femeia din Apocalipsa 17 care este „mama curvelor.”

Dacă ești familiar cu istoria ancestrală a Israelului, îți vei aminti că Iosif a descris unul dintre visele revelatoare familiei sale: „Iosif a mai visat un alt vis, și l-a istorisit fraților săi. El a zis: „Am mai visat un vis! Soarele, luna, și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea.” L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a muștră, și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta, pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta și frații tăi, să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?” (Genesa 37:9-10).

Cu toate acestea, după ce Iosif a devenit prim sfetnic al Egiptului, familia lui s-a ploconit în fața lui. Visul lui s-a dovedit să fie o revelație dela Dumnezeu.

Iacov, tatăl lui Iosif, a priceput repede simbolismul visului lui Iosif. *Soarele* l-a reprezentat pe Iacov, *luna* pe soția sa, și *stelele* pe fiii săi – 12 în total, contându-l și pe Iosif. Cu alte cuvinte, simbolismul din visul lui Iosif s-a referit la familia lui Iacov, din care s-a dezvoltat națiunea vechiului Israel. Femeia din Apocalipsa 12 acoperită cu aceleași simboluri, reprezintă de asemenea familia lui Iacov, după ce s-a extins într-o națiune – poporul ales Israel al lui Dumnezeu.

Multe sute de ani mai târziu după epoca lui Iosif, Evreii (descendenți ai triburilor Iuda, Benjamin și Levi) precum și puține rămășițe din celelalte triburi au fost singurii descendenți ai vechiului Israel rămânând încă în Palestina. Puternicul Imperiu Roman îi domina când a venit timpul pentru ca Isus, Mesia, să fie născut în națiunea Evreiască. „Ea a născut un fiu, un copil de

parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fer. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 12:5).

Dar observă ce s-a întâmplat imediat după nașterea lui Hristos. Satana, simbolizat de un balaur, „Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște” (versul 4). Evangheliile au înregistrat cum Satana l-a influențat pe Herod, regele evreilor numit de Romani, ca să asasineze toți copiii de parte bărbătească de 2 ani în jos din Betleem și împrejurimi într-o încercare să elimine o potențială amenințare la tronul lui (Matei 2:16). El nu a știut că Dumnezeu îl salvase deja pe Isus făcându-i pe părinții Lui omenești să-L ia în Egipt până la moartea sa (versurile 13-14).

Din pricina grijei iubitoare a lui Dumnezeu, Satana a fost prevenit de a distruge femeia favorită (Apocalipsa 12:6). Cu toate acestea, Satana va persecuta și va ucide din nou fără odihnă pe poporul lui Dumnezeu în vremea sfârșitului.

Războiul total al Satanei

Observă următorul eveniment. „Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, *a fost aruncat pe pământ*; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui” (versurile 7-9).

Acest eveniment vine cu puțin înaintea reînțarcerii lui Hristos ca să aducă „mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru” (versul 10). Așa dar îngerul lui Dumnezeu anunță: „De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cari locuiți în ceruri! *Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme*” (versul 12).

Când Satana pierde bătălia cu îngerii lui Dumnezeu, el își va îndrepta furia către poporul lui Dumnezeu, reprezentat simbolic de o femeie (versul 13). Dumnezeu promite acestei femei favorite „locul ei unde este hrănită o vreme, vremi, și jumătatea unei vremii, departe de fața șarpelui” (versul 14). Dumnezeu va interveni să o ajute pe femeie să supraviețuiască în timpul acesta de aflicțiune de necrezut (versurile 15-16).

Războiul Satanei va fi îndreptat nu numai împotriva descendenților fizici, naturali ai Israelului, ca la nașterea lui Hristos, dar chiar mai specific „cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (versul 17).

Observă că Satana va fi mâniat împotriva sfinților ce țin cele zece porunci care au rămas credincioși și supuși învățăturilor lui Isus Hristos mai mult decât numai în nume. Toți dintre ei sunt destinați să fie urâți. Deși unii sunt proorociți să supraviețuiască masacrului inspirat de Satana, Scripturile dezvăluie că mulți alții vor fi martirizați. Cum Hristos a avertizat deja: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și *vă vor omorî*; și *veți fi urâți de toate neamurile* pentru Numele Meu” (Matei 24:9).

Imperiul prigonitor

Alianța între națiuni – reînvierea epocii de sfârșit a Imperiului Roman, după cum vom vedea în curând – amestecată cel mai activ în această persecuție a poporului lui Dumnezeu este introdusă în Apocalipsa 13 „Și am văzut ridicându-se din mare *o fiară cu zece coarne și șapte capete*; pe coarne avea *zece cununi* împărătești, și pe capete avea nume de hulă” (versul 1).

Semnul și Numărul Fiarei

A doua fiară a Apocalipsei 13 va cauza „ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei” (versurile 16-17).

Ce este în spatele acestei practici sunând atât de straniu? Cum îi va afecta pe oamenii pe măsură ce vremea sfârșitului se apropie?

Există dovadă istorică cum în cultura Babilonului din antichitate sclavii „erau identificați ...printr-un fel de semn, fie tatuat sau ars cu fierul roșu pe față sau pe spatele mâinii...” (H.W.H. Saggs, *Măreția care a fost Babilonul* [The Greatness That Was Babylon], 1962, p. 173). S-ar putea să existe paralele între această practică antică și ce ne dezvăluie Dumnezeu că se va întâmpla la sfârșitul veacului.

Mulți au speculat asupra semnificației acestei proorociri tâlcuite. Unii o interpretează în termeni de supra calculatoare, numere unice de identificare personală și chiar micro chipuri plasate sub piele. Considerând ritmul rapid al schimbărilor științifice, este foarte posibil să se folosească o tehnologie care încă nu s-a inventat.

Această „fiară” primește dela balaur, Satana, „puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (versul 2). Caracteristicile ei sunt acelea a unui leopard, urs și leu (versul 2).

Cu secole mai devreme Daniel a descris aceleași fiare că simbolizau imperiile succesive ale Babilonului, Persiei și Greciei (Daniel 7:4-6; compară cu Daniel 8:19-22), fiecare dintre ele ar domni peste Țara Sfântă. Mai târziu, teritoriul acela avea să fie cucerit și controlat de Roma. Ioan scrie despre reînvierea acestui vechi sistem: „Unul din capetele ei *părea rănit de moarte*; dar rana de moarte fusese *vindecată*” (Apocalipsa 13:3).

La vremea de sfârșit toate aceste imperii s-ar părea să fi fost distruse permanent, din punct de vedere istoric. Dar mare parte din cultura lor antică și moștenirea religioasă a fost păstrată cu grijă. Din această moștenire reînvierea epocii de sfârșit a Imperiului Roman, o alianță puternică a 10 „regi” sau conducători – în zilele noastre având titluri de președinte, prim ministru și cancelar – se va forma cu puțin timp înainte de reîntoarcerea lui Hristos.

Mulți dintre studenții Bibliei cred că observarea forțată a Duminicii – o zi dedicată inițial închinăciuni soarelui ca zeu în loc de observarea Sabatului zilei a șaptea – va fi ca semn de identificare al fiarei. Acest punct de vedere este susținut de faptul că alte profeții din cartea Apocalipsa arată că o mare figură și un sistem religios fals vor juca un rol major în îndepărtarea oamenilor de adevăratul Dumnezeu și vor face jocul Satanei în acest moment.

Biblia nu definește explicit metodele specifice pe care fiara le va folosi ca să identifice pe cei liberi să participe în comerț în vremea sfârșitului. Apocalipsa, totuși, indică ce părți ale corpului – mâinile și capetele – vor fi folosite pentru identificarea lor.

Oricum este împlinită această profeție, este clar că va implica compromisuri și contradicția poruncilor lui Dumnezeu. Având dovada că cineva este asociat oficial într-un fel oarecare cu fiara va fi necesar ca să fie permis să participe în comerț. Exact, cum va fi folosit și aplicat numărul fiarei, 666, la sfârșitul veacului nu este încă clar. Dar într-un fel oarecare va fi asociat cu numele ei și va fi aplicat activităților lui demonice.

În Daniel 2 moștenirea acestui imperiu, sau regat puternic al vremii de sfârșit, este descris ca o statuie cu o figură omenească formată din patru metale (versurile 31-33). Capul ei a reprezentat pe Nabucodonosor al Imperiului Babilonian (versurile 37-38), care a cucerit și distrus Ierusalitul în 587 B.C. Puterile dominante după Babilon, reprezentate de alte părți ale imaginii, au fost imperiul Medo-persan, imperiul Grec stabilit de Alexandru cel Mare și imperiul Roman (versurile 39-40).

Dumnezeu i-a atras atenția lui Daniel la picioarele statuii: „Și după cum degetele dela picioare erau parte de fer și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăpândă. Dacă ai văzut ferul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum ferul nu se poate uni cu lutul. *Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată...*” (versurile 42-44). Cu alte cuvinte cele 10 degete de la picioare ale acestei imagini vor exista în vremea sfârșitului și vor fi sfărâmate de reîntoarcerea lui Isus Hristos (versurile 34, 44-45).

Cele 10 degete de la picioare ale statuii din Daniel 2 în aparență corespund cu cele 10 coarne ale fiarei descrisă în Apocalipsa 17. Ce înseamnă atunci cele 10 coarne?

„Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, sunt zece împărați, cari n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. *Toți au acelaș gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.* Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui...” (Apocalipsa 17:12-14).

„Fiara” pe care ei o vor forma colectiv va fi un imperiu al epocii de sfârși dar de scurtă durată, condus de Satana. După cum vom vedea mai târziu, va fi o entitate politică, religioasă și militară motivată comercial, asemănătoare cu imperiul condus de vechiul Babilon.

În Apocalipsa 13, fiara care se va înălța la vremea sfârșitului îi apare lui Ioan ca o compoziție de imperii reprezentate de imaginea descrisă de Daniel 2 și de cele patru fiare din Daniel 7. A patra fiară din Daniel 7 a fost Imperiul Roman descris ca fiind diferit de toate cele care îl precedaseră. Compositul fiarei Apocalipsei 13 este o reînviere a aceluiași Imperiu Roman incorporând caracteristicile celor trei imperii mai timpurii.

Ioan se referă clar la celelalte imperii când zice: „Fiara, pe care am văzut-o, seamăna cu un leopard [Imperiul Grec]; avea labe ca de urs [Imperiul Persan], și gură ca o gură de leu [Babilonul din antichitate]. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (versul 2).

Observă cât este de *puternică* această fiară, posedând multe caracteristici cheie ale imperiilor prigonitoare care au precedat-o, va fi în manifestarea ei al epocii de sfârșit: „Și tot *pământul* se mira după fiară. *Și au început să se închine balaurului*, pentru că dăduse puterea lui fiarei. *Și au început să se închine fiarei*, zicând: „Cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?”

“I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-i hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. *I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască.* Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam” (Apocalipsa 13:3-7).

Cartea Apocalipsa dezvăluie, din mai mult de o singură perspectivă, apariția unui vast imperiu al epocii de sfârșit guvernat din marele oraș pe care Dumnezeu îl numește „Babilonul cel mare” (Apocalipsa 17:5, 18). Imperiul este destinat să devină supra-puterea dominantă a lumii. Satana o va folosi ca arma lui principală împotriva lui Hristos și a poporului Său la sfârșitul veacului.

Satana va cauza ca dictatorul omenesc al imperiului ca de fiară al epocii de sfârșit – care va fi de asemenea numit ca „fiara” – să fie închinat în lumea întreagă. Satana îi va da acestui dictator, ce va să vină, puterea de a transforma obiectivele lui (și ale Satanei) politice și militare într-o cruciadă religioasă mondială.

Ioan explică: „Și toți locuitorii pământului *i se vor închina*, toți aceia al căror nume n-a fost scris, dela întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat” (Apocalipsa 13:8).

Cele Două Femei ale Apocalipsei

Evenimentele descrise în a doua parte a cărții Apocalipsa sunt legate direct de trecutul și viitorul a două femei simbolice care sunt diametral opuse. Prima (Apocalipsa 12) reprezintă pe acei care au fost poporul legământului lui Dumnezeu – „Biserica lui Dumnezeu” – atât în Israelul Vechiului Testament cât și servitorii chemați ai lui Hristos în Noul Testament. Identitatea particulară a acestei femei (Israelul național sau Biserica Noului Testament) în profețiile Apocalipsei este determinată de context și de alte scripturi. Ierusalimul, orașul sfânt, este descris ca fiind casa lor spirituală (Apocalipsa 11:2).

În viitor, credincioșii adepți ai lui Hristos vor *deveni* comunitatea dreaptă eternă a orașului salvat Noul Ierusalim. Ei sunt aceia care: „păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17; compară cu 14:12; 22:14).

În epoca prezentă ei sunt disprețuiți, respinși și persecutați de cei mai mulți. Dar această femeie, adevărata Biserică a lui Dumnezeu, este îndrăgită de Hristos. Ea s-a preparat pe sine de mult timp ca să devină mireasa Lui (Efeseni 5:27, 29; Apocalipsa 19:7-9). Ea va ședea pe tron cu El și va împărtăși în domniul peste cei acei care în această epocă au refuzat-o și disprețuit-o (Apocalipsa 3:21). Ea îl va ajuta pe Hristos ca să învețe toate națiunile căile lui Dumnezeu (Apocalipsa 20:6; Mica 4:2).

A doua femeie, reprezentată ca o curvă fără credință, este un alt mare oraș. „Pe frunte purta scris un nume, o taină:

„BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI.” Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare” (Apocalipsa 17:5-6).

Ce simbolizează aceasta? „Și femeia, pe care ai văzut-o, este *cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărăția pământului*” (versul 18). Ea va fi mândria acestei lumi. Dar ea va fi fost de asemenea persecutorul fără odihnă a adevăraților creștini. Dumnezeu o acuză ca fiind „îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus” (versul 6).

Relațiile ei influențiale ajung până în cele mai înalte cercuri politice și sociale -- „împărăția pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei” (Apocalipsa 18:3).”... păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (versul 5).

Simbolic, Dumnezeu cheamă acest oraș curvă – cu legăturile ei intime dar corupte în afacerile internaționale – Babilonul cel Mare. Rădăcinile ei culturale și religioase se trag din Babilonul din antichitate, orașul unde omenirea s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu curând după marele Potop în epoca lui Noe (Genesa 11:4, 9). S-a întâmplat în Babilonul din antichitate unde Satana a restabilit controlul asupra omenirii pentru această „rea epocă prezentă” (Galateni 1:4), epocă ce a urmat zilelor lui Noe.

Enciclopedia Britanică descrie Babilonul antic ca o „regiune culturală ocupând sud estul Mesopotamiei între râurile Tigru și Eufrat (sudul Irakului modern de prin jurul Bagdadului până la Golful Piersic). Pentru că orașul Babylon a fost capitala acestei zone pentru atâtea secole, termenul Babilonia ajuns ca să se refere la întreaga cultură care s-a dezvoltat în această zonă din timpul când a fost colonizată mai întâi, aproape 4000 B.C. (1999, ediția Multimedia, „Babilonia,” accentuarea adăugată).

Un oraș modern numit Marele Babilon, la fel cu Babilonul din antichitate, va stabili standardele culturale și religioase pentru imperiul politico-religios al epocii de sfârșit al fiarei din Apocalipsă.

Dicționarul Interpretului Bibliei [The Interpreter's Dictionary of the Bible] explică implicațiile biblice ale moștenirii babiloniene: „Ca țărâm al Diavolului...Babilonul este...înțeles ca ultratipic cap a întregii rezistențe stabilite a lumii contra lui Dumnezeu. Babilonul este o realitate fără vârstă incluzând regate idolatre diferite ca Sodoma, Gomora, Egipt, Tyra, Ninive și Roma...Babilonul, mamă de curve, este marea *sursă* și *rezervor* de dușmănie contra lui Dumnezeu, ca și produsul material al minții (Apocalipsa 17:13, 17) care dă putere și autoritate zeilor falși. Ca atare, ea este antiteza miresei pure a lui Hristos, orașul sfânt, Ierusalemul nou, Împărăția lui Dumnezeu” (p.333, „Babilon (NT),” emfaza adăugată).

Treburile principale ale Babilonului din antichitate au fost administrate de o ierarhie de preoți care au amestecat inteligent practici sexuale ilegale în sistemul lor religios idolatru. La vremea sfârșitului multe concepții idolatre antice vor fi ridicate din nou la aclamare internațională prin influența Satanei. Roma – moștenitoarea spirituală a tradițiilor idolatre ale Babilonului – va apărea din nou ca orașul conducător asupra unui Imperiu Roman antic reînviat cu multă expansiune.

Cât de influent va deveni acest mare oraș?

Apoi unul din cei șapte îngeri, cari țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!” (Apocalipsa 17:1-2). Un înger i-a explicat lui Ioan că „Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari șade curva, sunt *noroadă, gloate, neamuri și limbi*” (versul 15).

Cetățenii multor țări, vorbind multe limbi, vor îmbrățișa cu bucurie felul ei satanic de abordare a relațiilor personale și spirituale – curvia ei spirituală. Ei vor accepta, cu fascinație aprobatoare, influența și puterea ei asupra lor. Și ea se va lăuda: „Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!” (Apocalipsa 18:7). Dumnezeu, însă, o etichetează ca mamă de curve, un oraș plin de orori. El condamnă practicile ei și o va distruge împreună cu fiecare tradiție coruptă pe care a păstrat-o ea.

Prin contrast, prima femeie, „Biserica Dumnezeului celui viu” (1 Timotei 3:15), va deveni mireasa lui Hristos la reîntoarcerea Sa (Apocalipsa 19:7-9). Apocalipsa se încheie cu poporul lui Dumnezeu, după ce a primit viața eternă, locuiesc cu Hristos și cu Tatăl pentru totdeauna. „Apoi unul din cei șapte îngeri, cari țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!” Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalemul, care se pogora din cer dela Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul” (Apocalipsa 21:9:11). Aceasta este femeia care pentru totdeauna va radia lumina și adevărul lui Dumnezeu.

Ea se va extinde într-un oraș imens de servanți credincioși și supuși ai lui Dumnezeu – veșnicul oraș sfânt al Noului

Ierusalem. Ia notă de ultimul avertisment al lui Dumnezeu în Apocalipsă: „Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu

partea lui dela pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta” (Apocalipsa 22:19).

Epoca necazurilor lui Iacov

La scurt timp după reîntoarcerea lui Hristos, *toți* descendenții vechiului Israel – inclusiv descendenții așa ziselor cele 10 triburi pierdute – se vor aduna din nou și se vor reaseza în Palestina. Ierusalemul va fi încă odată orașul capitală a celor 12 triburi restaurate ale Israelului, precum și capitala întregii lumi.

Această reuniune a celor 12 triburi ale Israelului este descrisă în amănunt în Ezekiel 37:15-28. Dumnezeu a explicat-o și proorocului Ieremia: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi aduce înapoi prinșii de război ai poporului Meu Israel și Iuda, zice Domnul; îi voi aduce înapoi în țara, pe care am dat-o părinților lor, și o vor stăpâni” (Ieremia 30:3)

Dar Dumnezeu a indicat de asemenea că, în timp ce va permite în viitorii descendenți ai vechilor împărății ale Israelului și Iudei să cadă în captivitate, El de asemenea îi va salva pe unii dintre ei. El cheamă această catastrofă a epocii de sfârșit – în special asupra descendenților vechiului regat nordic al Israelului, acum cunoscut numai ca cele zece triburi pierdute – timpul necazurilor lui Iacov: „Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea” (Ieremia 30:7).

Dumnezeu i-a dezvăluit lui Daniel că acest timp de necaz se va întâmpla în epoca de sfârșit: „Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea” (Daniel 12:1).

Aceasta și alte profeții arată că mânia Satanei în timpul acestor ultime zile va fi îndreptată nu numai împotriva Creștinilor

credincioși dar și către descendenții etnici ai întregului Israel – Evreii cât și a descendenților a celor 10 triburi căror identitate Satana nu a uitat-o niciodată. Va fi îndreptată în particular contra Statelor Unite, Anglia, Canada și a altor popoare de origine Britanică, care sunt descendenții moderni ai lui Efraim și Manassa (pentru a afla mai mult te rugăm să ceri copia ta gratuită *Statele Unite și Marea Britanie în Profeția Biblică* [The United States and Britain in Bible Prophecy]).

Notează reasigurările pe care Dumnezeu le dă poporului asediat al Israelului în aceste zile ultime: „De aceea iată, vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: „Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!” Ci se va zice: „Viu este Domnul, care a scos și a adus înapoi sămânța casei lui Israel din țara dela miază noapte și din toate țările în cari îi risipisem! „Și vor locui în țara lor” (Ieremia 23:7-8).

„De aceea, nu te teme, robul Meu Iacov, zice Domnul; și nu te speria, Israele! Căci te voi izbăvi din țara cea depărtată, și îți voi izbăvi sămânța din țara în care este roabă; Iacov se va întoarce iarăși, va avea odihnă și liniște; și nu-l va mai tulbura nimeni” (Ieremia 30:10).

„Iată, îi aduc înapoi din țara dela miazănoapte, îi adun dela marginile pământului: între ei este și orbul și șchiopul, femeia însărcinată și cea în durerile nașterii; o mare mulțime se întoarce înapoi aici! Plângând vin, și îi duc în mijlocul rugăciunilor lor; îi duc la râuri de apă, pe un drum neted pe care nu se poticnesc. Căci Eu

sunt Tatăl lui Israel, și Efraim este întâiul Meu născut” (Jeremia 30:8-9).

„În ziua aceea, nu vei mai avea nevoie să roșești de toate faptele tale prin cari ai păcătuit împotriva Mea; căci atunci voi scoate din mijlocul tău pe cei trufași, și nu te vei mai îngâmfă pe muntele Meu cel sfânt! Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului. Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște, și se vor

odihni, și nimeni nu-i va tulbura” (Țefania 3:11-13).

Odată ce Hristos salvează pe descendenții etnici ai vechiului Israel din acest „timp al necazurilor lui Iacov” în ultimele zile, El îi va folosi pentru împlinirea rolului asupra căruia strămoșii lor au fost de acord în epoca lui Moise. El îi va face poporul modern al lumii, o națiune de învățători, o împărăție de preoți (Exodul 19:6; compară cu Deuteronom 4:5-8; Zaharia 8:23).

Factorul religios

După aceea Ioan a spus: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu *toată puterea* fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se *închine* fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată” (Apocalipsa 13:11-12).

Cine este această a doua fiară? Ea este unealta lui Satana care folosește poziția și autoritatea ei ca să influențeze omenirea să se *închine* primei fiare.

Cum avea să convingă masele să accepte o asemenea aroganță? Ea va fi o impoziție iscusită manipulată și împuternicită direct de Satana: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe cari i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei” (versurile 13-15).

Ioan descrie mai târziu pe puternicul conducător religios ca „*proorocul mincinos*, care făcuse înaintea ei [ale fiarei] *semnele*” (Apocalipsa 19:20).

Pavel a prezis și el venirea unui impostor supra puternic: „Și atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, *cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii* pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” (2 Tesaloniceni 2:8-10). Tragic, mulți oameni vor fi convinși să creadă în el.

Este închinăciunea la împărat posibilă din nou?

Pentru cei mai mulți dintre noi scenariul profesat al sosirii închinăciunii mondiale ale fiarei – mult ca închinăciunea împăraților romani din antichitate – s-a părea să fie prea de necrezut ca să se întâmple în această epocă modernă. Dar, atât de recent ca Al Doilea Război Mondial, poporul japonez a fost obligat să se închine împăratului japonez. Soldații lui au făcut cu entuziasm război contra noastră.

Noi ar trebui să ne reamintim de asemenea că în timpul vieții noastre s-au ridicat mulți conducători religioși care s-au reprezentat pe ei înșiși ca fiind ființe divine încarnate. Unii au

sedus cu succes multe mii de adepți din toate pozițiile sociale. Uneori adepți amăgiți și-au sacrificat viețile de bună voie la capriciul acestor conducători.

Ideea că masele moderne nu pot fi amăgite niciodată de un asemenea conducător fanatic – în special unul cu o personalitate puternică și charismatică – simplu nu este adevărată. Istoria o dovedește că este foarte posibil.

A doua fiară din Apocalipsa 13 se reprezintă pe sine ca un miel (ca și Hristos) dar vorbește ca un balaur (diavolul). El va seduce lumea în a se închina primei fiare (versul 12). El va seduce chiar și pe comercianții comerțului internațional până la o asemenea extindere că: „și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei” (versul 17). (Pentru informație adițională privitor la semnul și numărul ei, vezi „*Semnul și Numărul Fiarei*,” pagina 38).

Învingători și învinși

Rezultatul inevitabil al războiului Satanei contra servanților lui Dumnezeu este subiectul capitoului al 14 și a primelor patru versuri ale capitoului 15. Aici sunt identificați clar adevărații învingători și păgubași într-un discurs divin dat de îngeri.

Hristos, reprezentat ca Mielul, este descris stând pe Muntele Sion în Ierusalem în mijlocul a celor 144,000 care: „aveau scris pe frunte Numele Tatălui Său” (Apocalipsa 14:1). Aceștia sunt descriși ca acei care au urmat cu încredere pe Hristos, Mielul, în loc de fiară, chiar și în timpul mării prigoniri (versul 4).

Ioan descrie acești slujitori loiali și de valoare ai lui Hristos ca fiind „fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (versul 4-5). El continuă: „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sânt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sânt căile Tale, Împărate al Neamurilor!” (Apocalipsa 15:2-3; compară cu 14:3).

Ioan îi vede, în viziune, cântând și bucurându-se. El îi vede plini de încredere și de credință cum vor ieși din acest mare conflict spiritual ca adevărații învingători.

Ioan vede de asemenea că înainte ca acest război să se termine „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vecinică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și ori cărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:6-7). În timpul acesta este anunțată de un alt înger căderea și distrugerea iminentă a aceluia mare oraș Babilon (versul 8).

Ioan clar identifică pe păgubași în războiul pentru controlul spiritual al omenirii: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, *va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu*, turnat *neamestecat* în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului” (versurile 9-10).

Judecata lumii care urmează pe Satana, o judecată pe care slujitorii lui Dumnezeu au anticipat-o de mult, este la îndemână. Sfinții au toate motivele să fie încrezători în rezultatul ei. Dar suferințele lor nu sunt încă terminate: „Aici este răbdarea sfinților, *cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus*. Și am auzit un glas din cer, care zicea: „*Scrie: Ferice de acum încolo de morții, cari mor în Domnul!*” - „Da”, zice Duhul; „ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!” (versurile 12-13). În aparență, Satana până la sfârșit își va trimite

instrumentele sale umane înșelate să urmeze și să asasineze pe cei care încearcă cu adevărat să urmeze și să servească pe Dumnezeu.

Atunci urmează o descriție a lui Hristos și a unui înger scoțând pe păcătoși și păcătoșenia lor de pe pământ după cum un țăran ar scoate grâul de pe câmp cu secera sau „culege strugurii viei pământului” (versurile 14-18). Cei care sunt culeși sunt aruncați „în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu” (versurile 19-20). Dumnezeu își va exprima mânia Sa prin „șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu” (Apocalipsa 15:1).

Distrugerea **Împărăției Satanei**

De-a lungul veacurilor slujitorii lui Dumnezeu au întrebat anumite întrebări din nou și din nou. Când va pune Dumnezeu sfârșit răutății? Când va elimina El influența Satanei? Când va înceta cruzimea omului față de om?

Citește mai departe pentru a afla răspunsuri la aceste întrebări.

Ioan scrie: „Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri, cari aveau șapte urgii, cele din urmă, *căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu...* Și una din cele patru făpturi vii a dat celor șapte îngeri *șapte potire de aur, pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor*” (Apocalipsa 15:1, 7).

Înainte de a examina natura acestei faze finale a pedepsirii lui Dumnezeu a ființelor omenești care au refuzat să se pocăiască (Apocalipsa 16:9, 11), noi avem nevoie să ne orientăm cu privire la cadrul acestor plăgi.

După cum am văzut deja, acei care se închină fiarei și imaginii sale vor fi primitorii „mâniei” „neamestecate” a lui Dumnezeu pe care aceste șapte plăgi o reprezintă. De asemenea, toate aceste lucruri vor fi completate „înaintea Mielului” (Apocalipsa 14:9-10). Aceste cuvinte sunt o indicație că toate cele șapte ultime plăgi vor avea loc într-o perioadă scurtă de timp. Cum Hristos se coboară printre nori „orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1:7; compară cu Faptele Apostolilor 1:9-11). Aceste versuri implică cum că în timp ce toate aceste pedepse au loc, intervenția directă a lui Hristos în ele va fi vizibilă întregii omeniri.

Este important să ne amintim că aceste *ultime șapte plăgi* reprezintă aspectul final al *trompetei a șaptea* sau „a treia nenorocire,” inclusiv reîntoarcerea lui Hristos (Apocalipsa 11:14.15). Unul din scopurile reîntoarcerii Sale este ca „să prăpădească pe cei ce prăpădesc pământul!” (versul 18). Cu alte cuvinte, Isus intenționează ca să supravegheze faza finală a distrugerii imperiului Satanei. Cele șapte plăgi vor completa pedeapsa lui Dumnezeu și distrugerea sistemului rău și satanic de guvernare, cultural și religios care începuse în Apocalipsă. Cum va aduce Dumnezeu la o concluzie? Ce impact va avea completarea ei pentru națiuni?

Planul lui Dumnezeu pentru distrugerea imperiului Satanei – cu concentrare specială asupra capitalei, Babilon cel Mare – este desenat că *schimbe practicile și tradițiile de închinăciune* ale întregii lumi. După ce El completează această distrugere „toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea” lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:4).

Aceasta va fi o schimbare de necrezut. Dece? Pentru că la începutul plăgilor toate națiunile acelea erau absorbite în a „se închina fiarei și icoanei ei” (Apocalipsa 14:11). Aceasta include

„să se închine dracilor și idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, cari nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble” (Apocalipsa 9:20).

Nu numai că imperiul Satanei trebuie să fie distrus, dar cetățenii fiecărei națiuni trebuie să înțeleagă că Dumnezeu, care a dat Cele Zece Porunci Israelului din antichitate, este sursa distrugerii lor. Ei trebuie să vadă că zeii și idolii pe care ei i-au servit sunt complet fără apărare și putere înaintea lui Dumnezeu, căruia ei au refuzat să i se supună. Capitolele 16-20 ale Apocalipsei ne dau amănunte care arată că Dumnezeu cel viu a realizat aceasta.

Ultimele șapte plăgi

„Și am auzit un glas tare, care venea din Templu, și care zicea celor șapte îngeri: „Duceți-vă, și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” (Apocalipsa 16:1). Dumnezeu a ales cu atenție fiecare din aceste pedepse. Fiecare va face imperiul fiarei să culeagă ceea ce a semănat.

Fiecare este legată direct de păcatele sistemului rău ca un întreg, un sistem focalizat pe savurarea plăcerilor și a bogățiilor indiferent de răul pe care îl cauzează altora. Observă atitudinea oamenilor în general „în ultimele zile.” Pavel îi descrie ca „iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțămitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; *având doar o formă de evlavie* dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:1-5).

El îi descrie ca fiind obsedați cu știința dar lipsindu-le înțelegerea – „cari învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (versul 7). Aceasta este o societate pe de-a întregul înșelată. Mulți dintre cei din ea care au înțeles și practicat ceea ce este adevărat și drept fuseseră persecutați și omorâți pentru că ei nu fuseseră de acord cu punctele de vedere și atitudinile contorsionate ale acelei societăți.

Dumnezeu arată că El va ajunge până în mințile acestor oameni cauzându-i să culeagă ceea ce semănaseră. Aceasta este ceea ce vor realiza cele șapte plăgi.

„Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. *Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii, cari aveau semnul fiarei și cari se închinau icoanei ei*” (Apocalipsa 16:2). Închinăciunea lor greșită – forma lor de evlavie dar fără conținut – fusese prima cauză a durerii impuse slujitorilor lui Dumnezeu. Astfel prima plagă a întors acea suferință asupra cauzatorilor ei.

„Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, *ca sângele unui om mort*. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare” (versul 3). Împărăția fiarei omorâse sistematic pe slujitorii lui Dumnezeu. Acum mare devenise un lac de sânge. Zonele de coastă dens populate vor fi acoperite de putoarea sângelui și a peștilor morți. Reîntoarcerea lui Hristos îi va forța pe aceia care sprijină războiul fiarei contra slujitorilor Săi să fie copleșiți *de putoarea și repulsia morții*.

„Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge. Și am auzit pe îngerul apelor zicând: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentrucă ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.” Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!” (versurile 4-7). Amintește-ți că toate acestea se întâmplă foarte repede „înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului” (Apocalipsa 14:10).

„Al patrulea a vărsat potirul lui peste soare. Și soarelui i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogoriți de o arșiță mare, și au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii, și nu s-au pocăit ca să-i dea slavă” (Apocalipsa 16:8-9).

Împărăția Satanei este bazată pe o „formă de evlavie” (2 Timotei 3:5) care a substituit poruncile lui Dumnezeu cu multe din tradițiile care începuseră în Babilonul antichității. Împărăția lui „s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17). Deci Dumnezeu, care este în control pretutindeni peste tot și peste toate, va întoarce împotriva aceluia imperiu însăși soarele căruia încă i se închinău fără voie.

Obiceiul nostru modern de substituire a Duminicii – ziua dedicată inițial de păgâni închinării soarelui – în locul Sabatului biblic al zilei a șaptea este un exemplu clar al acestui fel de închinăciune.

De asemenea, obiceiul de a ține Crăciunul vine dela o altă tradiție antică de a sărbători „renașterea” anuală a soarelui la solstițiul de iarnă. După cum aproape fiecare enciclopedie îți va spune, decembrie 25 a fost sărbătorită în vechile religii păgâne ca ziua de naștere a soarelui, și mai târziu a fost adoptată ca presupusa zi de naștere a lui Hristos. (Pentru a avea o mai bună înțelegere a perspectivei lui Dumnezeu a acestor practici, cere copia ta gratuită a *Zile de sărbătoare sau Zile Sfinte: are vre-o importanță ce zile observăm?* [Holidays or Holy Days: Does it Matter Which Days We Keep?] sau coboar-o de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Dumnezeu i-a certat pe oamenii secolului Lui pentru substituirea tradițiilor omenești poruncilor lui Dumnezeu: „...Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături cari nu sunt decât niște porunci omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni...” El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră” (Marcu 7:7, 9).

„Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită *de întunerec*. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și *nu s-au pocăit* de faptele lor” (Apocalipsa 16:10-11). Dumnezeu acum adaugă teroarea întunericului total la durerile bubelor, putoarea sângelui și căldura intensă pe care ei deja o sufereau. Întunericul este o plagă potrivită din cauza întunericului Spiritual pe care fiara a aruncat asupra pământului.

Națiunile se adună să se lupte contra lui Hristos

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților, cari au să vină din Răsărit. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, cari semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, cari fac semne nemaipomenite, și cari se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon” (versurile 12-16).

Din nou să ne reamintim că ultimele șapte plăgi sunt culminate de a șaptea trompetă și al treilea necaz. După cum am văzut mai devreme, a șasea trompetă (al doilea necaz mare) a introdus începutul conflictului militar global.

În anticiparea apariției lui Hristos în nori, Dumnezeu a permis Satanei și demonilor lui să creeze în aparență semne miraculoase care să motiveze pe conducătorii lumii să-și mute armatele în Țara Sfântă.

Obiectivul Satanei a fost întotdeauna să se lupte cu Hristos la întoarcerea Sa cu armatele lumii. Armatele sunt acum adunate la Meggido pe o câmpie mare la aproximativ 55 de mile nord de Ierusalem. Ultima bătălie, care să aibă loc la Ierusalem (Zaharia 14), este pe cale de a începe.

Satana: marele seducător

Dece atât de mulți oameni vor urma zeloși până la moarte căile înșelătoare ale Satanei? Sunt două cauze principale. Prima derivă din natura omenească și ostilitatea innăscută a omului către căile lui Dumnezeu (Romani 8:7). A doua cauză este măiestria Satanei în a înșela lumea.

Cum realizează Satana această decepție? El folosește oamenii ca să înșele alți oameni. Lui îi place în special să folosească oamenii care, din aspectele exterioare, apar să fie de încredere.

Un adept credincios al lui Dumnezeu trebuie să aibă grijă că el este „un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15). Cu alte cuvinte, el trebuie să știe exact ce învață Biblia și s-o folosească corect. El trebuie să refuze să accepte cu credulitate o practică religioasă numai pentru că fiecare o face sau pentru că apare inofensivă la suprafață. Altfel, în toată probabilitatea, el va fi înșelat.

Pavel s-a plâns de ce se întâmplă unora din zilele sale. „În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, *cum îl îngăduiți de bine!*” (2 Corinteni 11:4). Când învățători falși răsucesc și deformează mesajul din Scriptură, lume sinceră adesea nu reușește să vadă prin decepția lor.

Pavel continuă: „Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină.

Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihăririi. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (versurile 13-15).

Pavel avertizează că chiar și credincioșii ar putea să fie conduși de credibilitate să accepte doctrine predate de învățători falși – dacă ei devin neglijenți în studiul Scripturilor de a verifica adevărul credințelor lor.

Isus avertizase mai devreme că Satana și agenții săi vor căuta permanent să deruteze și să amăgească lumea într-o încercare de a-i întoarce contra adevărului lui Dumnezeu. „Cei înfățișați prin sămânța căzută lângă drum, sunt aceia în cari este semănat Cuvântul; dar după ce l-au auzit, vine Satana îndată, și ia Cuvântul semănat în ei” (Marcu 4:15).

El a avertizat cu francheță despre metoda înșelătoare a Satanei: „Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor” (Matei 7:15-16).

La vremea sfârșitului Satana nu-și va schimba metoda. El va ridica un profet fals puternic a cărui influență nu va fi împiedicată de limite politice. Satana va conduce sistemul religios babilonic cu centrul la Roma și va folosi pe profetul său ca să înșele o lume naivă care nu va cerceta cu atenție Biblia pentru a verifica dacă ceea ce zice el este cu adevărat dela Dumnezeu (Apocalipsa 19:20).

Pavel descrie efectul acestei decepții: „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca

să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2:9-12).

Nu subestima niciodată îndemânarea exercitată de Satana în înșelarea omenirii. Cartea Apocalipsa spune clar că el este „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, *acela care înșeală întreaga lume*” (Apocalipsa 12:9).

„Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea: „S-a isprăvit!” (Apocalipsa 16:17). Toate eforturile lui Dumnezeu de a raționa cu oamenii s-au terminat. Totuși omenirea încă se încapățânează și refuză să se pocăiască.

Cum Mântuitorul omenirii se coboară pe pământ, Ioan explică cum „Dumnezeu Și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui” (versul 19). Aceasta este realizată în parte prin „un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare” (versul 18). Insule și munți dispar cum pământul se mișcă și se cutremură (versul 20).

Observă ce acompaniază aceste convulsii vaste. „O grindină mare, ale cărei boabe cântăreau aproape un talant, a căzut din cer peste oameni. Și oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentru că această urgie era foarte mare (versul 21). Împărăția modernă babiloniană a Satanei este sistematic demolată.

Dece va fi distrus Babilonul cel Mare

Capitolele 17-19 explică motivul pentru distrugerea orașului curvei. Ele descriu de asemenea soarta armiiilor pe care Satana le-a convins să lupte contra lui Hristos în timp ce El se cobora pe Muntele Măslinilor imediat în afara Orașului Vechi al Ierusalemului.

Noi am văzut deja că influența Satanei asupra omenirii, în special peste împărăția fiarei, emanează dela „curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărății pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curvei ei!” (Apocalipsa 17:1-2). „A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat...” (Apocalipsa 18:2).

Moștenitoarea modernă a misterioasei religii a vechiului Babilon, orașul Roma, este descris ca fiind „îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus” (Apocalipsa 17:6). Roma, mai mult ca oricare alt oraș, sub influența unui mare sistem religios, a orchestrat persecuția și martiriul celor „cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12).

Descrisă ca o curvă șezând de o parte a fiarei – cele 10 imperii al căror centru cultural și spiritual este ea – acest oraș infam a exercitat o influență vastă peste „noroadе, gloate, neamuri și limbi” ale lumii (Apocalipsa 17:15). Pentru un timp ea a avut faima de a fi orașul care are „stăpânire peste împărății pământului.”

La sfârșit, totuși, luna ei de miere cu conducătorii pământului se va acri. Împărății care suportă influența ei larg răspândită vor ajunge s-o disprețuiască. Este posibil că ei vor recunoaște că Dumnezeu nu este cu ea, că pretenția ei la suportul divin n-a fost decât o minciună.

Indiferent de motiv, ei se vor întoarce contra ei cu înverșunare. „Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-i aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu” (versurile 16-17).

Capitolul 18 descrie reacția multora dintre cei mai proeminenți oameni ai lumii – în special conducătorii și comercianții – la arderea orașului cel puternic. „Și împărații pământului, cari au curvit și s-au dezmiertat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: „Vai! vai! Babilonul, cetatea cea mare, *cetatea cea tare!* Într'o clipă ți-a venit judecata!” Negustorii pământului o plâng și o jelesc...” (versurile 9-11).

Aspectul comercial al împărăției Satanei, cum este descris în capitolul 18, reflectă favoritismul și avariția care a condus întregul sistem. Cei care au profitat cel mai mult au inclus „Cei ce fac negoț cu aceste lucruri, cari s-au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. Vor plânge, se vor tângui, Și toți cărmacii, toți cei ce merg cu corabia pe mare, marinarii, și toți cei ce câștigă din mare, stăteau departe” (versurile 15, 17). „Pentru că negustorii tăi erau mai marii pământului,” a proclamat un înger „pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta” (versul 23).

Cu căderea ei cultura imperiului Satanei se prăbușește. Împărăția ei se descompune.

Dumnezeu a avertizat pe poporul Lui să nu fie prins în acest sistem rău ca să nu devină și el victimă a distrugerii ei. „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!” Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Șed ca împărăteasă, nu sânt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea!” Tocmai pentru aceea, într'o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare” (versurile 4-8).

I s-a spus întregii creații „Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și proorocilor! Pentru că Dumnezeu v-a făcut dreptate, și a judecat-o” (versul 20).

Tema bucurie este continuată în capitolul următor: „După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: „Aliluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei” (Apocalipsa 19:1-2).

Victoria lui Hristos

Ioan descrie acum reîntoarcerea magnifică a lui Isus la Ierusalem: „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și *El judecă și Se luptă cu dreptate...* Numele Lui este: „*Cuvântul lui Dumnezeu.*” Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe cari le va cârmui cu un toiag de fer. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” (versurile 11-16).

Să nu uităm că Satana și-a adunat armii națiunilor la Ierusalem să se lupte cu Hristos (versul 19). În acest moment Dumnezeu îi dă Satanei libertatea de a instiga ultima rebeliune. Dar chiar și în rebeliunea sa Satana îndeplinește scopul lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să facă absolut clar că toate armii de pe pământ sunt nimic comparat cu puterea Regelui Său – Mântuitorul cuceritor – care se întoarce la orașul sfânt al Ierusalemului.

Cu mult timp în urmă Dumnezeu a proorocit: „Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului... *Ci Domnul Se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri*, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miază noapte, iar jumătate spre miazăzi” (Zaharia 14:2-4). Și adaugă El: „Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume” (versul 9).

Observă pe Hristos având de a face cu armile opuse: „Dar iată că urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele, cari vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora. Iuda va lupta și el în Ierusalem, și vor strânge bogățiile tuturor neamurilor de primprejur, aurul, argintul și haine foarte multe” (versurile 12-14).

Atunci un înger cheamă „pășările de pradă la un praznic pe carnea armiiilor” (Apocalipsa 19:17-18, 21). Atunci „fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă” (versul 20). (vezi „Satana: Marele Seducător).

În timp ce împărăția fiarei este demolată și distrusă, Satana și demonii lui trebuie să fie oprți de a mai înșela și manipula. Deci un înger „a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani” (Apocalipsa 20:2-3).

Controlul Satanei peste „acest veac rău” (Galateni 1:4; 1 Ioan 5:19) va fi atunci terminat pentru următorii 1000 de ani. Bătălia pentru controlul pământului s-a terminat.

Hristos îi face pe sfinți conducători cu El

Acum încep 1000 de ani de conducere în pace a lui Hristos. Imediat Ioan îl vede pe Isus răsplătindu-i pe sfinți pentru suferințele pe care le înduraseră din partea Satanei și a sistemului lui Babilonian. Ioan a privit cum martirii „au înviat, și au împărțit cu Hristos o mie de ani” (Apocalipsa 20:4; vezi de asemenea Apocalipsa 22:12).

Cum slujitorii Lui credincioși primesc viața veșnică în momentul învierii lor, Isus începe să-și îplinească promisiunea că ei vor fi co-conducători cu El. El le promisese: „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri” și „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 2:26; 3:21).

Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6).

Daniel, cu mult timp înainte a observat de asemenea într-o viziune această epocă minunată: „*Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni supt ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și-l vor asculta!*” (Daniel 7:27).

Acesta este începutul epocii minunate referită adesea de studenții Bibliei ca *Mileniul*. Pentru amănunte despre ceea ce se va întâmpla în timpul domniei milenare a lui Isus cere copiile tale gratuite *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom], *Care este destinul tău?* [What Is Your Destiny?] și *Tu poți înțelege profeta Biblia* [You Can Understand Bible Prophecy] sau coboară-le de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm)

Judecata Finală

Am văzut mai devreme că Satana avea să fie constrâns în timpul Mileniului. Totuși noi am citit de asemenea: „După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme” (Apocalipsa 20:3).

În timpul Mileniului se vor naște mulți care nu vor fi fost expuși influenței Satanei. Calea lui Dumnezeu va fi fost singura cale pe care ar fi cunoscut-o ei vreodată. Totuși Scripturile ne dezvăluie că Dumnezeu îi încearcă pe oameni să vadă dacă supunerea lor este din inimă (Deuteronom 8:2; Apocalipsa 2:10). Un fel de a face aceasta este să le permită să *aleagă* între bine și rău (Deuteronom 30:19). Ioan ne arată că aceasta se va întâmpla la sfârșitul Mileniului.

Observă cum se va întâmpla: „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat; și va ieși din temnița lui, ca să înșele Neamurile, cari sunt în cele patru colțuri ale pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața pământului, și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit” (Apocalipsa 20:7-9).

Dumnezeu nu ne dezvăluie dacă acesta va fi singura încercare pe care o va folosi El în timpul Mileniului pentru a separa oamenii nesinceri de cei care sunt sinceri. Dar ea va fi cu siguranță ultima și cea mai semnificativă încercare a celor 1000 de ani. Va fi o parte vitală a procesului *judecării*.

Acum vine momentul pentru constrângerea permanentă a Satanei: „Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor” (versul 10). El nu va mai fi permis niciodată să înșele pe cineva.

A doua înviere

Dar procesul judecării nu este încă complet. Toți cei care au murit fără să se pocăiască *înainte* de începutul Mileniului trebuie să fie judecați. Milostenia și înțelepciunea lui Dumnezeu devin și mai aparente în această judecată finală.

Amintește-ți, Creștinii credincioși sunt înviați la reîntoarcerea lui Hristos, la începutul Mileniului. A lor a fost „întâia înviere” (versul 5).

Morții care sunt înviați ca să apară „înaintea scaunului de domnie” a lui Dumnezeu (versul 12) după ce „se vor împlini cei o mie de ani” (versul 7) nu au cunoscut niciodată complet pe Dumnezeu și căile Lui. Ei nu au înțeles niciodată ce înseamnă să se pocăiască cu adevărat de păcatele lor. Sunt ei înviați numai ca să fie condamnați pentru totdeauna? Nici de cum. Observă scopul acestei a doua învieri:

„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. *Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie*. Niște cărți [ale Bibliei] au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele

ce erau scrise în cărțile acelea” (versurile 11-12). Ei sunt înviați, atunci sunt judecați după standardele biblice – conform cu răspunsul lor la iluminarea spirituală pe care o primesc acum pentru prima dată.

Cuvântul tradus „cărți” este *biblia*. Este din rădăcina acestui același cuvânt grec că noi am luat cuvântul Biblia. Când Dumnezeu va învia această lume El le va explica în întregime înțelesul cărților Sfințelor Scripturi. Când ei vor răspunde și se vor pocăi, numele lor vor putea fi de asemenea scrise în cartea vieții.

Dar notează ce se va întâmpla cu cei care, după ce au fost înviați și au primit înțelegerea clară a ceea ce Dumnezeu se așteaptă din partea lor, tot refuză să se pocăiască. „Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (versul 15).

Pedeapsa răilor incorigibili

Alte scripturi sugerează că un al treilea grup trebuie să fi fost înviat pentru a fi inclus în această distrugere finală a celor răi în lacul de foc.

Isus a zis că unii vor disprețui deliberat și cu bună știință cunoștința spirituală că Dumnezeu le va deschide mințile pentru ca să poată să înțeleagă. Această blasfemie (hulă) calculată „împotriva Duhului Sfânt,” a zis El că nu le va fi iertată „nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (Matei 12:31-32).

Totuși, ni se spune de asemenea că „*toți* cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28-29). Chiar și aceia care au refuzat toate ocaziile de a se pocăi și de a fi iertați trebuie să fie de asemenea înviați dintre morți în ziua judecății.

Această lume a refuzat în mod deliberat modul de viață a lui Dumnezeu – chiar și după ce „au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt” (Evrei 6:4-6). Ei au fost iertați odată și li s-a dat Duhul Sfânt. Dar după aceea ei au ales să refuze domnia lui Dumnezeu peste ei și au hulit pe Duhul Sfânt.

Deci, spun Scripturile, ei cu răutate „au călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, și au nesocotit sângele testamentului cu care s-a sfințit, și au batjocorit duhul harului” pentru ei „nu mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă, ci o înfricoșată așteptare a judecății și iuțimea focului care va mistui pe cei potrivnici” (Evrei 10:26-29, Biblia Ortodoxă Română).

Este important ca noi să înțelegem scopul lacului de foc. Dumnezeu a judecat că *toți* cei răi trebuiesc să fie arși. „Căci iată vine ziua care arde ca un cuptor. Și *toți* cei *trufași și care făptuiesc fărădelegea* vor fi ca paie, iar ziua care vine îi va arde”, zice Domnul Savaot. „Și nu va rămâne din ei nici rădăcină, nici ramuri” (Maleahi 4:1).

Deci se pare că Apocalipsa 20:13-14, de nevoie, trebuie să includă și pe cei puțini între cei răi care au fost deja condamnați să piară în lacul de foc.

Victoria asupra morții

Aceasta ne aduce la momentul când, după cum a zis Pavel „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54). La sfârșitul perioadei judecății finale toți oamenii care au trăit vreodată le-a fost dată ocazia să aleagă între viață și moarte. Ei se pot pocăi și supune lui Dumnezeu pentru a primi viața veșnică sau să refuze de a se pocăi și prin aceasta să aleagă moartea veșnică. Nu va fi un teren de mijloc, nu va fi nici o altă alegere.

Unii, trist de spus, se vor agăța cu încăpățănare de cursul dat de ei înșiși, în ciuda tuturor ocaziilor de a se pocăi pe care Dumnezeu le pune la îndemâna lor. Dumnezeu nu va forța viața veșnică asupra nimănui. Aceia care cu bună știință refuză să se pocăiască vor fi judecați după faptele lor și vor fi distruși în lacul de foc. Acesta este într-adevăr un act de milă, pentru că asemenea persoane ar aduce continuă suferință asupra lor înșiși și a altora pentru veșnicie.

Când totul este terminat ni se spune: „Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua” (Apocalipsa 20:14). Judecata lui Dumnezeu este completă. Nici odată acei care au primit salvarea nu le va mai fi frică de moarte. Moartea a fost înghițită de biruință.

Aceasta împlinește una din profețiile lui Isus: „Fiul omului va trimete pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. *Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.* Cine are urechi de auzit, să audă!” (Matei 13:41-43).

Explicația inspirată a învierilor ne învață că răsplata poporului credincios al lui Dumnezeu nu este intrarea la moarte în rai. În loc, începe cu prima înviere, când Isus se reîntoarce pentru a stabili Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. (Pentru o explicație mai completă a ceea ce se întâmplă după moarte, și binecuvântările promise de Dumnezeu adepților Săi supuși, fii sigur să ceri broșurile gratuite *Ce se întâmplă după moarte?* [What Happens After Death?] și *Rai și Iad: Ce ne învață Biblia în realitate?* [Heaven and Hell: What Does the Bible Really Teach?] sau coboară-le de pe Internet la: www.ucg.org – Literature Library – Languages—Eastern Europe -- Romanian)

Veșnica **Împărăție a lui Dumnezeu**

Isus ne spune să ne rugăm Tatălui ceresc „vie împărăția Ta” (Matei 6:10). El ne spune de asemenea „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (versul 33).

Ce este *Împărăția lui Dumnezeu* ca să fie cea mai înaltă prioritate în viață? Este simplu un alt sistem administrativ nou și diferit condus de slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu? Sau ne depășește concepțiile noastre anterioare despre ce este o împărăție?

Apostolul Pavel a mers direct la inima problemei explicând „că nu poate carnea și sângele” – ființele omenești fizice – „să moștenească *Împărăția lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 15:50). *Împărăția lui Dumnezeu* este *familia de ființe nemuritoare* – Dumnezeu și toți copii Săi. Aceia pe care Dumnezeu îi adaugă la familia Sa vor moșteni și vor supraveghea „toate lucrurile” pe care Dumnezeu le-a creat (Apocalipsa 21:7).

Vorbind despre destinul omului autorul cărții Evrei a scris: „*toate* Le-ai [Dumnezeu Tatăl] supus supt picioarele lui [omul].” În adevăr, dacă i-a supus toate, *nu i-a lăsat nimic nesupus*. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse” (Evrei 2:8). Apocalipsa 21:22 descrie timpul când „toate lucrurile” vor fi sub cei ce intră *Împărăția lui Dumnezeu*.

Cum, intră atunci o ființă omenească în *Împărăție*? Pavel explică: „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință!” (1 Corinteni 15:53-54). *Împărăția lui Dumnezeu* este un loc în care oamenii pot intra numai dacă primesc *darul* vieții eterne ca copii ai lui Dumnezeu.

Observă ceva esențial pentru primirea darului vieții veșnice: „În clipa aceea, ucenicii s-au apropiat de Isus, și L-au întrebat: „Cine este mai mare în *Împărăția cerurilor*?” Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor, și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce [converti] la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în *Împărăția cerurilor*. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în *Împărăția cerurilor*” (Matei 18:1-4).

Este nevoie de o necesară întoarcere la Dumnezeu, convertire, -- schimbarea modului nostru de a gândi. Această transformare este posibilă numai prin acel fel de umilință care produce adevărata pocăință, care, după ce prin recunoașterea ceremoniei botezului, poate fi complectată prin darul Duhului lui Dumnezeu lucrând în viețile noastre (Faptele Apostolilor 2:38).

Ca Mântuitor al omenirii, Isus din Nazaret a pavat calea pentru ca noi să moștenim Împărăția lui Dumnezeu *deschizând poarta spre viața veșnică* prin iertarea păcatelor. Aceasta a cerut ca *prima Lui venire* să fie dedicată învățării și explicării pocăinței și să permită ca El însuși să fie răstignit pentru păcatele omenirii. De aceea Marcu a scris: „După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. *Pocăiți-vă*, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14-15).

La prima Lui venire Isus a pregătit discipoli care aveau – după răstignirea și învierea Sa – să ajute să stabilească Biserica Lui. El a venit prima dată ca să pună fundația pentru stabilirea Împărăției lui Dumnezeu.

La a doua venire pârga (primele fructe) recoltei spirituale ale lui Dumnezeu (Iacov 1:18; Ioan 4:35-36) va primi viața veșnică și va intra în Împărăție. Această pârgă spirituală va domni cu Hristos până la ultima fază a judecății lui Dumnezeu, când separarea finală a celor dreپți de cei răi va fi completă.

Apocalipsa 21-22 descrie la acel moment un nou și dramatic diferit cer și pământ. De asemenea în acel moment *toți* copiii lui Dumnezeu – *toți* cei care vor moșteni viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu – încep să simtă din plin mântuirea lor. Cum va fi?

Comunitatea copiilor lui Dumnezeu

Ioan scrie: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentrucă cerul dintâi și pământul dintâi [în condiția lor anterioară] pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer dela Dumnezeu, *cetatea sfântă, noul Ierusalem*, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apocalipsa 21:1-2).

Această descriere a copiilor nemuritori ai lui Dumnezeu este aceea a unei comunități de familie care a crescut destul de mare ca să locuiască într-un oraș de „douăsprezece mii de prăjini” pătrate și egal de înalte (versul 16). Această comunitate este descrisă ca o mireasă, „nevasta Mielului” (versul 9), care va fi supusă în toate lui Hristos ca bărbatul ei (Efeseni 5:24).

Acest oraș minunat va fi casă pentru familia lui Dumnezeu. El „El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui” (Apocalipsa 21:3). Pacea, armonia și mulțumirea în comunitatea de familie a celor mântuiți va fi atât de mare că „moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentrucă lucrurile dintâi au trecut” (versul 4). Toți cei care mai înainte aleseseră să refuze modul de viață care produce dragoste, pace și cooperare au pierit deja „în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua” (versul 8).

Dumnezeu descrie esența orașului Noul Ierusalem. Este descris ca fiind construit cu cele mai fine și scumpe materiale. Este decorat cu eleganță ca o mireasă ce poartă cele mai scumpe giuvaeruri. Reflectă însăși „slava lui Dumnezeu” (versurile 9-11, 18-21).

Această comunitate de familie este organizată sub „numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel” cu cele „douăsprezece temelii,” și pe ele erau „cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului” (versurile 12, 14).

Este clar că rezultatul final este ceea ce Dumnezeu începuse cu Avraam, patriarhul familiei care a devenit Israel. Și acela a fost numai un precursor al familiei eterne, familia „tuturor celor cari cred” (Romani 4:11). „Lumina” care iluminează Noul Ierusalem vine dela Dumnezeu „Apocalipsa 21:24). „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună” nu va fi permis vreodată să intre în el.

Rezumatul poveștii omului

Când Dumnezeu a creat pe Adam și Eva, primii oameni, El i-a pus într-o grădină cu un *pom al vieții*. Fructul aceluia pom a reprezentat modul de viață al lui Dumnezeu pe care El a vrut ca ei să accepte și să urmeze. Dar lângă pomul vieții a fost un alt pom, un pom al cărui fruct a reprezentat un amestec de bine și rău. Dumnezeu le-a poruncit să evite al doilea pom. El ar fi preferat să-i scutească de a culege fructele unui fel de viață care este un amestec de bine și rău.

Dar curiozitatea Evei a copleșit-o. Ea a răspuns la influența înșelătoare a „șarpelui cel vechi,” care atunci l-a convins și pe Adam să i se alăture în gustarea *fructului oprit*. Toată omenirea i-a urmat în acea alegere. Rezultatul final este tragedia omenească aproape de neînchipuit descrisă în cartea Apocalipsa.

Dar Dumnezeu nu a fost în nici un chip înfrânt de acest eveniment. El a planificat și intenționează să completeze răscumpărarea și mântuirea tuturor celor care se vor pocăi. Corpul de oameni pocăiți va fi atât de mare când totul este zis și făcut că va deveni orașul de necrezut al Noului Ierusalem descris în capitolul 21.

În Apocalipsa 22 vedem comunitatea celor salvați într-un aranjament similar cu cel al lui Adam și Eva. În Noul Ierusalem este un râu „cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieței cetății, și pe cele două maluri ale râului, *era pomul vieții*, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor” (versurile 1-2).

Povestea biblică a omului începe cu pomul vieții. Se încheie cu familia nemuritoare a lui Dumnezeu locuind împreună în fața tronului Lui, în timp ce se bucură de fructele pomului vieții. Est un fel de fruct – produsul relațiilor corecte – care va face viața veșnică demnă de trăit.

Ioan scrie: „Și îngerul mi-a zis: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, cari au să se întâmple în curând” (versul 6).

Lumea noastră este în confuzie și înșelată. Dar nu va rămânea totdeauna în felul acesta. Isus Hristos ne-a dat cartea Apocalipsa ca să inspire încredere, speranță și un scop clar în viața tuturor acelor care cred și servesc pe Dumnezeul cel viu.

Isus Hristos personal rostește mesajul de încheiere al Apocalipsei: „Iată, Eu vin curând; și *răsplata Mea este cu Mine*, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul...Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sânt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (versurile 12-13, 16).

Ioan sfârșește cu aceste cuvinte: „Cel ce adeverește aceste lucruri, zice: „Da, Eu vin curând.” Amin! Vîno, Doamne Isus! Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toți! Amin” (versurile 20-21).

Acest viitor minunat poate fi al tău. Și tu poți deveni unul dintre fiii (fiicele) nemuritori ai lui Dumnezeu, un membru al familiei Lui eterne în Împărăția lui Dumnezeu. Tu trebuie, totuși, să simți pocăința adevărată, să primești Duhul lui Dumnezeu și să înveți cum „să observi poruncile lui Dumnezeu” prin refuzarea de a fi amestecat cu căile acestei lumi rele prezente” (Faptele Apostolilor 2:38; Apocalipsa 12:17; 2 Petru 2:20-21).

Ca să afli mai multe despre cum poți realiza aceasta, fii sigur să ceri copiile tale gratuite ale *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments], *Care este destinul tău?* [What Is Your Destiny] și *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life]. Pentru o vedere mai largă a profeției biblice cere *Statele Unite și Marea Britanie în Profeție* [The United States and Britain

in Prophecy], *Trăim noi în epoca de sfârșit?* [Are We living in the Time of the End] și *Și tu poți înțelege profeția Bibliei* [You Can Understand Bible Prophecy] sau le poți coborî de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm).

Ce ar trebui să faci tu acum?

Cartea Apocalipsa se încheie cu o privire în extraordinarul viitor pe care Dumnezeu îl pregătește omenirii – să trăiască cu El pentru totdeauna ca familia Lui nemuritoare în Împărăția lui Dumnezeu. El te invită, de asemenea, ca să ai parte din acest viitor minunat.

Dar numai aflând ce a dezvăluit Dumnezeu despre viitor nu este suficient. Cu știința vine răspunderea. Pentru ca să poți beneficia de ce ai aflat trebuie să acționezi imediat.

Dumnezeu a inspirat scrisul cărții Apocalipsa ca să te facă să gândești, să consideri viitorul tău, să te stimuleze să asumi răspunderea pentru caracterul și comportarea ta. Este numai una din cele 66 de cărți care compun Biblia și conține dezvăluirea lui Dumnezeu pentru omenire.

Biblia declară că Dumnezeu este autorul ei real – că toată Scriptura este revelația Lui pentru omenire (2 Timotei 3:16). Declară că dezvăluie calea Lui de viață, valorile și caracterul Lui. Știi tu cu siguranță dacă această pretenție este adevărată sau nu?

Ai întâmpinat adevăratele mari întrebări ale vieții: Este Biblia adevărată? Există Dumnezeu? Ești sigur? Aceste întrebări îți afectează viața – și ai nevoie să le găsești răspunsurile.

Dacă găsești că aceste întrebări sunt copleșitoare și tulburătoare, noi suntem aici ca să te ajutăm. Noi am preparat mai multe publicații, toate gratuite, care te vor ajuta să le răspunzi.

Dacă crezi că Dumnezeu există și că Biblia este Cuvântul Său, îți formezi propria ta viață conform cu acea cunoștință? Te-ai întrebat singur: Unde se duce viața mea? Sunt eu parte din soluția problemelor acestei lumi? Sau sunt parte din probleme?

Dacă dorești răspunsuri sau ești interesat să afli despre adevărata pocăire, primirea Duhului lui Dumnezeu și ca să afli cum să ții Poruncile lui Dumnezeu, cere oricare din aceste broșuri gratuite: *Există Dumnezeu? Ultima întrebare a vieții* [Life's Ultimate Question: Does God Exist?], *Creație sau Evoluție – are vre-o importanță ce crezi?* [Creation or Evolution – Does It Really Matter What You Believe?], *Este Biblia adevărată?* [Is the Bible True?], *Cum să înțelegi Biblia* [How to Understand the Bible], *Cele Zece Porunci* [The Ten Commandments], *Care este destinul tău?* [What Is Your Destiny?] și *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life].

De asemenea să ceri celelalte broșuri ale noastre despre profeție – *Evanghelia Împărăției* [The Gospel of the Kingdom], *Statele Unite și Marea Britanie în profeția biblică* [The United States and Britain in Bible Prophecy], *Trăim noi în epoca de sfârșit?* [Are We Living in the Time of the End?] și *Tu poți înțelege profeția Bibliei* [You Can Understand Bible Prophecy] sau le poți coborî de pe Internet la: www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm – pentru o mai bună înțelegere a ceea ce Dumnezeu dezvăluie despre viitor și Împărăția Lui ce are să vină.

Abonează-te la revista *Vești Bune* [The Good News]. Fiecare număr analizează noutățile lumii în lumina profeției Bibliei și îți arată cum să trăiești prin Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea cere Cursul de Studiu al Bibliei gratuit. Lecțiile lui lunare te vor purta prin temele și învățăturile principale ale Bibliei.

Toată literatura noastră este gratuită numai de cerut. Simplu cheamă oricare din oficiile noastre sau le poți cere sau coborî la locul de Internet www.gnmagazine.org sau www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm.

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1927, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax:01257-453978
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La buona notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24100 Bergamo, Italy
Phone: (+39) 0338-409.79.19 Fax: (+39) 035-452.16.26

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Forenade Kyrka
P.O. Box 705, Watford, Herts, WD19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 01257-453978

AFRICA

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius
Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205, South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org
Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia

E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laulala Beach state, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
Web site: www.ucg.org
E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să știi mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association], care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, A.D. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Sarcina noastră este să proclamăm întregii lumi, ca un martor, evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi vă invităm să cereți abonamentul dumneavoastră gratis la revista The Good News (Vești Bune) și să vă înscrieți la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători pentru donațiile și zeciuile membrilor bisericii și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărțim acest mesaj de speranță cu alții sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată la înțelegerea și practica creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărțim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia care în mod sincer caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia .

Dacă ați dori să luați legătura cu un pastor sau să vizitați una dintre congregații, vă rugăm să ne scriți la una dintre adresele cele mai apropiate sau să luați legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Puteți folosi calculatorul dumneavoastră ca să intrați la locația noastră pe Web www.gnmagazine.org care vă dă acces la informații generale, numere mai vechi de The Good News [Vești Bune], broșuri gratuite și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosiți adresa următoare:

www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm .